

Bu pisliği “temiz eller” değil
“nasırlı eller” temizler!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2022 / Sayı: 156

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Hoşdere Mercedes, Çorlu Modern Karton, Tuzla Chen Solar fabrikalarından, ETF Tekstil ve Asen Metal direnişlerinden, Tuzla Gemi Tersanesi'den, Manisa'dan metal, Tuzla'dan metal ve tersane, Gebze'den metal ve kafe, Çorlu'dan metal, Çerkezköy'den ambalaj fabrikası işçilerinden haberler

Sayfa: 2-5

OYUNA GELME!

EKMEK VE HÜRRİYET KAVGASINDA

BİRLEŞ!

Düzen siyasetinin kirli oyununu sınıf siyaseti bozar

İktidar halkın çoğunluğunun gündemi olan hayat pahalılığına, işsizliğe bir çözüm üretmiyor. Dolayısıyla da geleceğe dair herhangi bir umut veremiyor. Tabii ki ben yapamıyorum, yapabilen gelsin de demiyor. Çünkü düzen siyaseti söylendiği gibi bir hizmet yarışını değil. Siyasi iktidarlar hâkim ve sömürücü sınıfların çıkarları doğrultusunda ülkeyi yönetirler ve ellerinde tuttıkları gücün nimetlerinden de fazlasıyla yararlanırlar. Bol bol yolsuzluk ve suça da karışırlar. Hele demokrasiyi ayaklar altına almaya başlayan türden iktidarlar. Bu sebeple de iktidarı bırakmamak için ellerinden geleni yaparlar. AKP ve iktidarı paylaştığı asker sivil müttelikleri de bunu yapıyor. Emekçi halkın dertlerine çözüm üretmiyorlar, sadece kendi iktidar sorunlarıyla ilgileniyorlar. İktidarda kalmak için de çözümünü işçiyi, emekçiyi, yoksulu provokasyonlarla birbirine düşürmekte, kardeş kavgasını körüklemekte buluyorlar. Halka umut veremiyorlar bunun yerine alabildiğine korkuyu yayıyorlar.

İşçinin, emekçinin, yoksulun derdi ve gündemi yerine gündemi neler kaplıyor? Her konu bir din tartışmasına ya da yaşam tarzı kutuplaşmasına çekilmek isteniyor. Bir kadın şarkıcı ya da medyatik bir profesörün sözleri arşivlerden çıkartılıp servis ediliyor. Yolsuzluklar, hırsızlıklar, cinayetler olduğunda ıslık çalarak havalara bakan savcılar bu tür olayların üstüne atmaca gibi atlıyor. Yetmeyince biz-

zat Erdoğan devreye giriyor. Hiç gündemde yokken Alevilikle ilgili dini fikirlerini ortaya atıyor. Bunu Alevileri en fazla rencide edecek ve kıskırtacak şekilde yapıyor. Daha önce dokunulmazlığını kaldırdıkları HDP milletvekili Semra Güzel'i, ters kelepçeyle, saçlarını çekiştirerek onun nezdinde kendisine oy vermiş milyonlarca Kürdü aşağılamaya çalışarak ve kıskırtarak tutuklamaya sevk ediyorlar. Erdoğan muhaliflere neden sürekli küfür ediyor, argo kelimeler kullanıyor? Her konuşmasını prompterdan okuyan Erdoğan bu lafları ağızından mı kaçırıyor yoksa bilerek isteyerek ortamı kızıştırmaya mı çalışıyor?

Oynanan oyun açık değil mi? Ekmek ve hürriyet isteyen işçiyi, emekçiyi yaşam tarzı, dinsel, mezhepsel ve etnik farklılıkları kaşıyarak karşı karşıya getirmek istiyorlar. Kürdün hakkını savunana bölücü, Aleviyi savunana dinsiz, yolsuzlukları gündeme getirene dış güçlerin adamı ve hakkını arayan herkese terörist yaftası yapıyorlar. Ama en çok da Türk işçi Kürt işçiyi terörist olarak bak-sın, Sünni Aleviyi dinsiz olarak görsün, AKP-MHP seçmeni olan işçi emekçi muhalif görüşteki sınıf kardeşinden kuşku duysun istiyorlar. Bu oyuna gelirse milyonların gündemi düzen siyasetinin sinkaflı gültüsü içinde duyulmaz. İşçinin emekçinin yoksulun acil sorunları düzen siyasetinin tozu dumanı ardında görülmez. Hele bir de

bugünkü gibi onların ekmeğine yağ süren bir düzen muhalefeti varsa... Millet İttifakı ve Altılı Masa da sermaye partilerinden oluştuğu ve onlar da işçiyi emekçiyi düşman olduğu için gündemin sınıfsal meselelere, yoksulluğa, işsizliğe gelmesini istemiyor. Bu yüzden onlar da iktidarının oyununda gönüllü rol alıyorlar.

İşçiler emekçiler oynanan oyunu görmeli. Ne derlerse desinler, Alevinin Kürdün hakkını hukukunu eşitliğini savunacağız. Erkek egemenliğine karşı kadınların haklarını ve yaşamını, dinin suistimal edilmesine karşı laikliği savunacağız. Hakkı yenen ezilen kim varsa zalimin karşısında, onun yanında olacağız. Ama istibdad rejimiyle hesaplaşma alanını, yani kavga meydanını biz belirleyeceğiz. İktidarın halkın içinde ayrımcılık yaratıp, ırkçı, mezhepçi provokasyonlarla kendini çoğunluğun temsilcisi, karşındakileri de azınlık olarak göstermesine mâni olacağız. Bunu kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasını geçirerek yapacağız. Çünkü çoğunluk biziz! Bizi bölmeye çalışanlar, halk arasında yaşam tarzı, kimlik ve inanç temelinde ayrımcılık çıkaran, kin ve nefret yayanlar bir avuç sömürücü azınlığın menfaati doğrultusunda hareket eden, sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını güdenlerdir. Çoğunluk işçidir, emekçidir, yoksul halktır. Çözüm sınıf kavgasında ve sınıf siyasetindedir!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Daha çok Smart Solar için daha çok birleşelim

Dostlar merhaba, ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Fabrikamızda geçtiğimiz Nisan ayından bu aya kadar ke-sintisiz eylemler içerisindeydik. Anayasanın çerçevesinde sendikal haklarımıza bir an önce kavuşmak için birlik ve beraberliğimizle birçok eyleme giriştik. Nisan ayında ilk önce yemekhane boykotumuzla patronun bizlere karşı gerçekleştirdiği haksızlıklara yanıt verdik. Sonrasında sendikal hakkımızın bir an önce tanınması, Çalışma Bakanlığında kazandığımız yetki belgemize karşı açılan itiraz davasının geri çekilmesi için sayısız yürüyüş yaptık. O da yetmedi yaka kartlarımızla vardiya mühendislerimizi ve fabrika içerisindeki tüm patron temsilcilerini her gün her an karşımıza aldık. Ve bizler bunu yaparken kadın-erkek demeden tek bir arkadaşımız geri adım atmadı, gözü korkmadı.

23 Haziran'da ise bir kadın arkadaşımız işten atıldı yine geri adım atmadık yine gözümüz korkmadı ve arkadaşımızı işe geri almak için 23 Haziran gecesi işgale kalkıştık. İşgalimizi başarıyla sonuçlandırdık, işten atılan arkadaşımızı işe geri aldık, sendikamızı muhatap kabul etmek zorunda kaldılar ve her şeyden öte verdiğimiz mücadelenin sürekliliğini sağladık.

Peki bunları yaparken bizim gücümüz neydi, neden korkmadık, neden şaltire elimiz uzanırken titremedi?

Cevabı basit: bizler din, dil, ırk demeden sömürülüyoruz, yerli gelimiy patron tarafından haklarımızı kavuşmayalım diye ayrıştırılıyor, kıyaslanıyoruz, düşman edilmeye çalışılıyor. Peki siyasetçiler farklı mı? Onlarda biz işçileri oy deposu olarak görüyorlar. Türk, Kürt, Alevi, Sünni olarak bölüyorlar. Bu ayrışmaların acısını az ya-

şamadık Türkiye işçi sınıfı olarak. Ancak 23 Haziran gecesi Smart Solar fabrikasının işçileri başarılı bir işgale imza attıysa, kamuoyunda kazandığımız haykırıldıysa bunun tek bir sebebi vardır. Smart Solar işçileri ne dini ne de ulusal kimlikleriyle şalteri indirdiler. Bizleri buna iten aynı sınıftan oluşumuzdu ve aynı sınıftan olduğumuz için öbür sınıfa karşı da başarılı bir kavga verdik. Biz farklılıklarımızla aynı bayrak altında kavgamızı verdik, veriyoruz, vereceğiz. Daha çok Smart Solar için daha çok birleşelim patronların bizi tuttuğumuz takıma kadar, memleketimize kadar bölmelerine izin vermeyelim.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Hem bugünü hem hayatımızın tamamını kazanmak için örgütlü mücadele!

Merhaba yoldaşlar, Manisa OSB'deki bir metal fabrikasında çalışan biri olarak tüm emekçi dostlarıma selamlar. Fabrikamızda bir aydır hareketlilik mevcut. Nedeni ise ara dönemde yapılan asgari ücret artışından sonra aldığımız ücretler neredeyse asgari ücret seviyesine inmiş, sözleşmeyle alınan zammın bir geçerliliği kalmamıştı. Haliyle bu da insanları huzursuz etmeye başlamış, "çıkarttığımız binlerce dolarlık parçalara karşı üç kuruş para alıyoruz" hissiyatını arttırmıştı. Bunun üzerine patron geçtiğimiz ay, (asgari ücrete ara zam geldikten sonra) asgariye yaklaşmış olan ücretlere %30 zam yaptığını söyledi. Bunu söylerken de "sizlere bu ücretleri vermeye vallahi billahi ben utanıyorum" diye ajitasyon yapmayı da ihmal etmedi. Patron elbette kaçan huzuru bir nebze olsun yatıştırmak, hatta kelimenin tam anlamıyla ağzımıza bir parmak bal çalmak için bunu yaptı. Biraz zaman geçtikten ve fabrika yatıştıktan sonra patron bölüm amirlerini toplayıp yıl sonunda alacağımız enflasyon farkını %30 eksik vereceğini söyledi. Gerekçe olarak ise ara dönemde hiçbir mecburiyeti yokken %30 zam yaptığını, bu yüzden enflasyon farkı yıl sonunda ne çıkacaksa %30 eksik vereceğini söyledi. Elbette bu durum kimse tarafından kabul edilmedi, tekrar söylentiler ve huzursuzluklar arttı. Bundan şunu anlamamız lazım, patron bize ara ara olta atarak haklarımızı bir bir almaya yeltenecek. Fabrikada şimdilik bu teklif bertaraf edilmiş görünse de yıl sonu yaklaştıkça meselenin tekrar hararetleneceğini düşünüyoruz. Kabul ettirmek için bölüm değiştirme, mesai baskıları iyice artabilir. Buna şimdiden hazırlıklı olmalıyız. Kısa vadeli önümüzü görmek bizi rahatlatır ama patronların bu planlı saldırılarına karşı biz de planlı ve örgütlü mücadeleyle karşılık verebiliriz. Çıkardığımız her bir cılız ses bizi patrona karşı güçsüz bırakır, fakat sesimizi bir olup daha gür çıkarırsak bir de üzerine üretimden gelen gücümüzü kullanırsak hiçbir güç karşımızda durmaya cesaret edemez.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Bu böyle nereye kadar gidecek?

Ülkeyi yönetenler aynı gemide olduğumuzu söyleyip duruyor. Nasıl gemi bu, biz bu geminin neresindeyiz, gemi kimin? 20 yıldır ezilen sömürülen işçi sınıfından, hâlâ fedakârlık isteniyor. Her şey zam gelirken göstermelik günü kurtaracak zamlar yaparak, işçi sınıfını artık kandıramazlar. 20 yıldır AKP'ye en çok desteği veren işçiler ve emekçiler oldu. Artık herkes gerçeği görmeye başladı. AKP iktidara gelmeden önce Tofaş'tan emekli olan bir ev, üst düzey olmasa da bir araba alırken, şimdi emekli olanlar bir araba bile alamıyor.

2002 tarihinden sonra iş hayatına başlayanlar hele ki 2008 tarihinden sonra ilk sigorta yapan kişilerin emekli olması hayal! Üstüne bir de emekli maaşları asgari ücretin altına düşecek. Artık işçiler bunları görmeye başladı. Çok büyük bir aldatmaca olmazsa, 15 Temmuz olayına benzer veya savaş gibi vb. durum olmazsa AKP seçimlerde yüzde doksan gidici görünüyor.

Tofaş'ta, senelik izinden döndü. Üretim hızlı bir şekilde başladı. Türk Metal sendikasının, en az 3 hafta olacak dediği izin süresi her zamanki gibi yalan çıktı. Bu yıl toplamda on iki gün izin yaptık. Birçok planımızı iptal oldu.

Herkes gözünü Eylül ayındaki, enflasyon zammına dikti. Enflasyon rakamları öyle düşük açıklanıyor ki, büyük ihtimalle yüzde yirmi sekiz gibi bir zam gelecek. Bu son beş aydır her şeye gelen zamları düşünürsek, bu çok ama çok az bir zam olacak. Kış geliyor elektrik, doğal gaz ve gıda ürünlerine yeni zamlar gelecek. Alacağımız enflasyon zammının hiçbir etkisi olmayacak. Fabrikadaki işçiler bu zamlardan rahatsız olduklarını dile getiriyor. Ama Türk Metal sendikası her zamanki gibi, dinliyormuş gibi yapıp, hiçbir şey yapmıyor. Ama kışın ay sonu, geldiğinde işçinin elinde hiçbir şey kalmayınca fabrikalar da neler olabileceğini kimse bilemez. Hükümet kandırıyor, sendika kandırıyor, iş veren kandırıyor. Bu böyle nereye kadar gidecek?

Hoşdere Mercedes fabrikasından bir işçi

Sözleşmede revizyon istiyoruz!

20 yıldır Mercedes Hoşdere fabrikasında çalışıyorum. Eskiden başka fabrikalara göre oldukça yüksek maaşlar alırken, şartlarımız çok iyiyken şimdilerde neredeyse en düşük maaşları alıyoruz.

Yalan yok, bizler 2015'te Renault Bursa'da masaya yumruğunu vurduğunda en sessiz kalan işyerlerinden biriydik. Ama şimdilerde büyüyen ekonomik kriz karşısında artık iyice eriyen maaşlarımız yüzünden bıçak kemiğe dayandı. Enflasyon aldı başını gitti. Bunun karşısında MESS sözleşmesinin, orada alınan zam oranlarının da gerçek hayatta bir hükmü kalmadı.

Bu durumda haklı olarak elbette sözleşmede revizyon istiyoruz. Evet fabrikanın her köşesinde zam isteğimizi talep eden sesler yükseliyor. Üstelik beyaz yakaya da enflasyon iyileştirmesi adı altında sürekli zam yapıldığını da duyuyoruz, biliyoruz. Sonuçta fabrikada sendika var. Taleplerimiz doğrultusunda harekete geçmesi, işçisinin gücünü arkasına alıp patrona bu talep için bastırması lazım. Ama bizdeki durum farklı. Türk Metal Sendikası temsilcileri fabrikada bizden köşe bucak kaçarken, her köşede kaynayan kazan yüzünden ortalığa yalan haber yayarak işçinin tepkisini bastırmak için göz-

dağı vermeye devam ediyor.

Böyle olunca da Türk Metal'in sendika ağalarına karşı tepkiler git-tikçe büyüyor. Bizler artık saçma tesellilerle geçiştirilmek, görmezden gelinmek istemiyoruz, zam istiyoruz. Ama tabii bu taleplerimizi bireysel, tek tek yaptığımız için dikkate alınmıyoruz. Tek bir ağızdan sesimizi çıkarmalıyız ki bizi dikkate almak zorunda kalsınlar. Boşuna sendikaya üye ol, sahip çık, denetle demiyoruz. Şimdi ücretlerimizi enflasyon karşısında ezdirmemek için sendikayı denetleme, tek bir ağızdan ses çıkararak hakkımızı almak için seferber olma zamanı!

Çorlu'dan metal fabrikasından bir işçi

Birleşirsek yapamayacağımız şey yok!

Merhabalar, Çorlu'da bulunan bir metal fabrikasında operatör olarak çalışıyorum.

Şartlarımız evet Türkiye'deki ucuz ve değersiz iş gücü standartlarının çok az da olsa üstünde. Özellikle ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz ve bölgemizde gerçekleşen işçi direnişleri ile korkudan biraz daha iyileştirilmeye devam ediyor. Bunun nedenini de hepimiz biliyoruz. Patronumuzun çok iyi bir insan olmasından dolayı değil elbette. Artan kriz ve işçilerin artık bıçak kemiğe dayandı. Aman o kıvılcım bize de sıçramasın derdinden. Anladığımız üzere sendikamızın ve işçilerin birliğinin adı ve varlığı dahi patronların kesenin ağzını açmasına yetiyor. Bizim anlamadığımız o mücadeleye bilfiil girdiğimizde ne so-

nuçlar alacağımız aslında. Ve bizim iş yerimizdeki arkadaşlarımız da birçok yerde olduğu gibi sendikamızın adından bile korkuyor şu sıralar.

Konumuz ise yine işçilerin birlik olduğunda neler yapabileceği. Böl-gemizdeki işçi servisi kazalarının çokluğunu bilen bilir. Deneyimsiz servis firmaları ucuza mal edeceğim diye tek şoförle günü kapatmak isteyince servis şoförleri de yetişme kaygısıyla ve dinlenemedikleri için sağlıksız düşünme ve dikkatsizlikle canımızı tehlikeye atmak pahasına hızlı ve dikkatsiz kullanıyorlar araçları. Biz de ekmek kazanmaya geldik-gimiz yerden eve sağ salım dönmek istiyoruz. Her an kaza yapacak korkusuyla yaşamak istemiyoruz. Bunu defalarca fabrika yetkililerine ilet-tik. Servis firmasını denetleyin, gerekirse değiştirin. Canımızı sokakta

bulmadık diye. Fakat bireysel taleplerimiz dikkate alınmadı. Biz de artık müdahale etmek istedik. Önce arkadaşlarımızın yanışması, baş kaldırmaya korktuklar, dikkat çekmek istemediler. Fakat sonra ikna oldular gece vardiyasının sonunda kimse servislere binmedi. Durum hemen patronun dikkatini çekti ve çıldırması vaziyette servis alanına geldi. Talebimizi söyledik. Ertesi gün değişti.

Yani demem o ki fabrikalardaki sorunlarımızı teker teker ilet-tiğimizde hem dikkat çekiyoruz hem sonuca ulaşmıyor. Fakat bir araya gelerek ilet-tiğimizde zorla da olsa yapmak zorunda kalıyorlar. Zaten istemedikleri de bu, işçilerin birlik olması.

Bunun patronlar gerçekten farkında, biz de farkına vardığımız zaman kurtulmuş olacağız.

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Banka promosyonunun takipçisiyiz ancak esas saatlik ücrete doğrudan etki eden haklar için mücadele etmeliyiz!

OYAK Renault'ta yıllardan beri devam eden havalandırma sorunu sürüyor. Aşırı sıcakların artmasıyla birlikte fabrikada çalışmakta zorlanmaya başladık. Bu durumdan dolayı çok rahatsız olduğumuzu bildirmemize ve şikâyet etmemize rağmen, işveren sorun karşısında duyarsız kalarak, uygun hava koşulunu sağlama yönünde bir önlem almaya yanaşmadı. Sendika bu konuda adım atmalı, yönetime karşı tepki göstermelidir. Gerekli sağlıklı koşul sağlanarak, "ister soğutma tesisi, isterse klimayla" uygun çalışma ortamı sağlanmalıdır.

Bir diğer sorun ise her dönemde sıkıntısını yaşadığımız banka promosyonu sorunu, yüksek enflasyon nedeniyle maaşlara gelen artışla birlikte birçok firma bankalarla yeni promosyon anlaşması yaptı. Bazı firmalarda ise sözleşme iptalleri yaşanmaya başladı. Örneğin; Bursa'da otomotiv

sektöründe kablo üretimi yapan Yazaki firmasında önceki sözleşmenin iptal edilmesi ile çalışan başına net 22 bin lira maaş promosyonu almak için yeni anlaşma yaptıklarını duyuruldu. Geçen sene OYAK Renault firmasının banka ile anlaşması toplamda 3 yıllık 6 bin TL olmasından dolayı yönetime ve sendikaya karşı çok büyük tepki gösterildi. Sendika yönetimi bu konuda OYAK Renault yönetimine taleplerini ilettiğini, banka ile görüşmelerin yapıldığını söyledi.

Durumumuzu biraz olsun rahatlatmak için bir promosyon anlaşması yapılmasının takipçisi olmalıyız. Ancak şunu da iyi bilmeliyiz ki aslolan saatlik ücrete gelen zamdır. Esas saatlik ücrete doğrudan etki eden kalıcı olacak haklar ve zamlar içinde mücadele etmeliyiz. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak her şeyi mücadele ederek bedel ödeyerek

kazandık. Mücadele etmeden kazanamayacağımızın farkındayız. Bugün ise yaygınlaşan, derinleşen yoksullaşma ve azgın sömürü ile birlikte ekonomik krizin yükü sırtımıza yükleniyor. İşçi ve emekçiler olarak seçim sonrasında da yeni faturalarla karşılaşacağız. Sermaye düzeninin bu saldırılarını frenlemek ve geri püskürtebilmek, ancak işçi sınıfının kendi talepleri etrafında birleşerek, sesini ve mücadelesini yükseltmesiyle mümkün olacaktır.

Manisa'dan bir metal işçisi

İşyerine sendika girene kadar vazgeçmeyeceğiz!

Merhaba dostlar, ben Manisa OSB'de jant fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bir yıldır bu fabrikada çalışmaktayım. İş yerinde birçok hakkımız çiğneniyor. Mesailerimizi asgari ücret üzerinden gösterip işe gitmediğimizde brütten iki günlük yevmiye kesintisi yapıyorlar, hafta sonları zorunlu çift vardiyaya (16 saat mesai) kalmamız için baskı yapıyor, gece mesai farklarımız verilmiyor, çalışma ortamımız rezalet bir halde, lavabolar o kadar kirli ki bazen kokudan giremediğimiz oluyor. Amirler adet yetiştirme baskısıyla sürekli tepemizde. Hadi hadi kelime-

sini duymadığımız bir gün yok. Hatta üstüne bir de hakaret bile var. Amir baskıları, kötü koşullar artık iş yerine giderken ayaklarımızın geri geri gitmesine sebep oluyor. Gün geliyor bir değil iki hatta üç makineye aynı anda bakıyor, iki kişilik iş yapıyoruz ama ücretlerimiz yerinde sayıyor. Tüm bunlar bizlerin sabrını taşırdı. İlk olarak hafta sonu zorunlu tutulan pazar mesaisine (sabah 8 akşam 4) gitme kararı aldık. Hiçbirimiz mesaiye gitmeyince pazar günü mesaisini kaldırmak zorunda kaldılar. Bu olaydan sonra bir şeyler başardığımızı gördük ve sendikalaşmaya karar verdik. Kendi aramızda çalışma yaparak Türk Metal Sendikasına üye olduk. İşyerinde çoğunluğu sağlayıp yetki belgesini aldıktan sonra patron bizleri yıldırma için ve bizleri sendikadan istifa ettirmek için 6 kişiyi işten çıkardı. Bahane

olarak da küçüldüğünü söyledi. Hem küçülmeyi öne sürerek işten çıkardılar hem de çıkanların ardından işe yeni alım yaptılar. Arkadaşlarımız işten çıkarıldıktan sonra, fabrika önünde işten atılan arkadaşlarımız için bir eylem yaptık. Bu eylemimizden sonra işten çıkarmalar durdu. Fakat patron yetki tespitine itiraz etti. Şimdi dava sürecini bekleyeceğiz. Ama bizim çalışma koşullarımız değişmedi, sorunlarımız hala aynı. Hala döküm makinelerinin içinde 50 derece sıcakta insanlık dışı koşullarda çalışıyoruz. Hala günde 300 tane jantı kaldırıp indireceğiz diye belimiz tutuluyor, fıtık oluyoruz. O yüzden bizim mücadelemiz de alnterimizin hakkını almadan bitmeyecek. Sendika bizim anayasal hakkımız. Bizler daha iyi şartlarda çalışmak için bu hakkımızı kullandık. Hakkımızı almadan da mücadeleyi bırakmayacağız.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!

Merhaba yoldaşlar. Yaklaşık bir senedir bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Bir senedir fabrikamızdaki kötü koşulların hiçbiri düzeltilmedi. İdari işler çalışmıyor, bordrolar zamanında gelmiyor. İşçi sayısına yetecek kadar bank bile koyamıyorlar kapıya. Doğru düzgün üretim de yapılmıyor ama öyle boş kalmıyoruz. Son dakika bir malzeme eksikliği fark ediliyor, böylelikle her gün yeni bir plan, çok acele bin tane iş çıkıyor. Bunlar bize yine son dakika, zorunlu mesailer olarak yansıyor. Kalmazsan tutanakla tehdit ediliyor.

Çalışma koşulları ve ortam böyle kötü ama maaşlar çok mu iyi? Hayır, tabii ki. Aldığımız maaşla ay sonunu getirmemiz asla mümkün olmuyor. Her gün mesai olsun,

hepsine kalalım, yine de kredi kartı borcu döngüsünden, eksiye düşen hesaplardan kurtulamıyoruz. Hayatı ucuzla getirmeye çalışıp mesaili çalışmaya bedava ikinci öğün diye bakınca mantıklı oluyor. 8-6 çalışma saati üzerine ikinci yemeği yiyip iki buçuk saat daha çalışıyoruz. Akşam yemeği bedavaya geliyor ama biz böyle böyle hayatsızlaştık, robota döndük. Ekonomik krizin yükünü patronlar çekmesin diye biz işçi sınıfının beli büküldü, fabrikalara tıklıdık kaldık, ek işlere mahkûm olduk. Önümüz kış, kışın nasıl geçineceğiz diye düşünmeye başladık. Hâlbuki bizim de hakkımız yazın yazı yaşamak, bu ülkenin en güzel deniz kıyılarında tatillerde olmak, hatta dünyanın tüm güzelliklerini

tecrübe etmek. İşte dostlar, biz işçiler kapitalist düzende sefaletle baş edebilmek için iş yerlerimize, fabrikalarımıza mahkûm olmuşuz.

Ancak yoldaşlar, bilmeliyiz ki gücümüz üretimden gelir. Biz durursak dünya durur. Örgütlü ve mücadeleciler bir işçi sınıfı yenilmez olur. "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" diyerek dünyanın tüm kaynaklarına ulaşabileceğimiz, hayatlarımızı kolaylaştırabilecek binlerce teknolojik gelişmeden yalnızca zenginlerin faydalanmadığı, bu imkânların tüm insanlığa hizmet ettiği bir düzen mümkün. Bu yüzden pes etmeden, bu sefaleti kabul etmeden, birlik olarak mücadele etmeliyiz. Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Tuzla'dan metal işçisi bir kadın

Biz bu dünyaya çalışmaya mı geldik yoksa yaşamaya mı?

Merhaba arkadaşlar, ben metal fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Ben de milyonlarca işçi ve emekçi gibi günümün çoğunu hiç görmediğim bir patronun zenginliğine zenginlik katmak için harcıyorum. Buna karşılık aldığım para ise ay sonunu bile getirmiyor. Biz işçiler ne zaman bir şeyleri değiştirmek istesek bu düzen böyle geldi böyle gider denildi. Hatta işverenin bize "ekmek verdiği", nankörlük yapmamamız bile söylendi. Peki biz "nankör işçiler" nasıl bir hayatla yüz yüze bıraktık? Yaşamın her anından dışlandık. Siyasetin bir avuç uzmanın ya da "okumuşun" işi olduğu, sanatın ancak iyi bir eğitimle ya da doğuştan gelen bir yetenekle yapılabileceği söylendi. Fizikle, kimyayla kısacası bilimle okul sıralarında tanıştık, sanırım çoğumuz orada da bırakmak zorunda kaldık. Hele bir de kadın olarak geldiyseniz dünyaya; ev işleri, çocuk bakımı gibi sorumluluklar ilk günden binmiştir sırtınıza.

Anladık bu devran böyle gelmiş de böyle gider mi? Var olan tüm zenginliği biz üretiyoruz peki neden bu zenginlikten payımızı alamıyoruz? Neden ürettiğimiz evlerde oturamıyoruz ya da arabalara binemiyoruz? Savaşlarda ilk biz cephelere sürülüyoruz peki neden buna dur diyecek siyaseti yapamıyoruz/yapmıyoruz? Dışarıda milyonlarca insan işsizken ve var olan tüm işler bölüşürülebilecekken biz neden 16 saate varan mesailer yapıyoruz? Sanat, bilim neden bu kadar uzak bize?

Bu soruları uzattıkça uzatabiliriz ama çözümü için uğraşmadan sonra soruların da hiçbir anlamı yok. Bu ülkenin siyasetini bir avuç patrona, tefeciye, hırsıza bırakmamalıyız. Biz işçiler uzaya da çıkabiliriz, ülke de yönetebiliriz, savaşız bir dünya da yaratabiliriz. Yeter ki ayrı gayrı demeden, önce kendi işçi sınıfımızla sonra tüm dünya işçi sınıfıyla birleşelim. Geleceğimiz biz avuç kapitalist asalağın değil bizim ellerimizde! İnanca bir yaşam için örgütlenelim!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Hayat pahalılığına karşı tek çözüm: Ücretlere her ay enflasyon oranında zam!

Merhaba yoldaşlar fabrikamızda toplu sözleşme dönemine girdik. Bu bizim ikinci sözleşmemiz olacak. Bu sözleşmeye ilkinde göre çok daha güçlü ve hazır şekilde giriyoruz. Taleplerimiz de beklentilerimiz de yüksek. İstedikimizi almak için de sonuna kadar gitmeye hazırız.

Fakat biz biliyoruz ki Türkiye'deki yüksek enflasyon durumu biz ne alırsak alalım aylar içinde ücretlerimizin erimesine yol açıyor. Bundan 5-6 ay öncesinde 9 bin lira alan fabrikaları duyunca imreniyorduk. Şimdi ise o paraların hiçbir anlamı kalmadı. Giderimizin büyük çoğunluğunu kira, fatura ve yeme içme masrafı oluşturuyor. Kalanı da borca gidiyor. Kiralar aldı başını gitti, birçok arkadaşımız ev sahipleri tarafından çeşitli bahanelerle evlerinden çıkarılıyorlar. Haliyle yeni çıkacakları evlerde 2-3 kat fazla kira verecekler. Elektrik ve doğalgaza ise Eylül ayına girer girmez %20 zam yaptılar.

Zamlar artarak devam edecek gibi duruyor. Bu sebeple sözleşmemizdeki en önemli taleplerimizden biri daha öncesinde 6 aylık olarak aldığımız enflasyon farklarının 3 aylık olarak ücretlerimize yansması. Her ne kadar bizi gerçekten kurtaracak olan ücretlerimize her ay enflasyon oranında zam yapılması anlamına gelen eşel mobil sistem olsa da ilk aşamada bu zamanı 3 aya indirerek büyük bir kazanım elde etmek istiyoruz. Bu kazanım hem bizim için hem de bütün işçi sınıfı için ön açıcı bir kazanım olacak.

Bir yandan toplu sözleşmemize hazırlanırken öte yandan kapitalist sömürü sistemi var olduğu sürece hiçbir kazanımımızın kalıcı olmayacağını farkındayız. Toplu sözleşmelerde ve meydanlarda ücretlerimize her ay enflasyon oranında zam almak için mücadele edeceğiz. Ama esas hedefimiz fabrikaların bankaların devletin, devletin de işçinin olduğu bir toplumsal düzeni hayata geçirmek olacak.

ETF Tekstil'den bir işçi

ETF Tekstil'de mücadelemiz sürüyor!

Merhaba değerli emek yoldaşlarım üç yıldır ETF'de tekstil emekçisi olarak alınterimle çalışmaktayım. Temmuz ayı itibarıyla patronumuz Sanem DİKMEN fabrikayı kapatma kararı alarak üretim faaliyetlerini durdurdu. En doğal hakkıdır saygı duyuyorum ancak bunun faturasını bize kesmesinin karşısında olduğumu belirtmek isterim. Temmuz ayı maaşımızın tamamını maaş günü geldiğinde ödemeyerek başından bertaraf etmek ve diğer kazanılmış haklarımız olan kıdem tazminatının %70'ini, ikramiyelerimizin ve izin ücretlerinin tamamını gasp eden adımları attı. Arabuluculuk sürecini kendi men-

faatleri doğrultusunda kullanarak biz işçileri hiçe saymıştır. Güvenlik kolluk kuvvetlerini de yanına alarak fabrikadan mal çıkarma ve ticaret faaliyetlerine devam etmiş olması sistemin alınterinin emeğin nasıl değersizleştirilmeye çalışıldığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Biz işçiler sadece kazanılmış haklarımızı istiyoruz, fazlasında inanın gözümüz

yok. Bu politikayla bizlere direniş yolunu meşru kılmış olup 1 Eylül itibarıyla 42 gündür süren direnişimize de bir tencere yemek misali alın bunu ısıtıp ısıtıp yiyin demeye getiriyor olması kabul edilebilir değildir. Kendisini daha hakkaniyetli olmaya davet ediyorum. Biz çalıştık ürettik emek verdik çalmadık kırmadık, intikam alırcasına her gün farklı bir mal kaçırma girişimlerinde bulunarak kendisinin emek gaspı yaptığını tüm kamuoyunun bilgilerine sunarım. Sanem DİKMEN kazanırken yalnız değildin. Bizim emeğimizle kazandın, şimdi bizim haklarımızın üzerine çöken bu politikana sessiz kalmayacağız.

Tuzla Gemi Tersane'den bir işçi

Bugün Yasin, yarın herhangi birimiz. Güvenli çalışma için örgütlenmeliyiz!

Herkese merhaba arkadaşlar. Ben İstanbul Tuzla Gemi Tersanesinde boru montajı yapan taşeron bir firmada çalışıyorum. Geçen günlerde Sefine Tersanesinde Özyılmazlar taşeron firmasında çalışan Yasin Demirdağ arkadaşımız iş cinayetine kurban gitti. Sonrasında kamuoyuna bir video yayınlandı, İş Sağlığı ve Güvenliği (İSG) elemanları kendilerini ve Tersaneyi aklamak için Yasin Demirdağ'a emniyet kemeri giydirmeye, halat takmaya çalışıyorlar, oradaki işçi arkadaşlar izin vermedikleri için kavga ediyorlar gibi açıklamalar yaptılar. Sonrasında Sefine Tersanesi de kendisini haklı çıkarmak için işte biz Yasin Demirdağ'a emniyet kemeri

ve gerekli olan diğer bütün kişisel koruyucu ekipmanları verdik. Yasin Demirdağ görev alanının dışında başka bir yerde çalışmış gibi yazılı açıklama yaptı kamuoyuna. Peki bu bir ihmal değil midir? Tersane kim erken yemeğe gidiyor, kim erken kart basıyor gibi işçinin dakika saniyesini takip ederken, görev alanının dışında çalışan işçisini takip edemiyor mu? Kim Yasin'e bu işi yapmasını söylemiş? Tersane bu sorulara da cevap versin. Tersanenin bu açıklamaları İSG elemanları ile işçiyi karşı karşıya getirdi. Sanki bütün İSG elemanları patronun adamlarıymış gibi bir algı oluştu. Videodaki İSG elemanları öyleyse bilemiyorum ama İSG elemanları

sonuçta Tersanede çalışan işçilerdir. Sonrasında sosyal medyada kim haklı kim haksız tartışmaları yapıldı. Ben başta söylediğim gibi Yasin Demirdağ'la aynı işi yapıyorum onun gibi taşeron firmada çalışıyorum. Tersane sektörü çok ağır iş koluna çıkıyor. Dolayısıyla yaptığımız iş çok ağır ve yorucu oluyor. Tersane patronları daha fazla gemi yapmak daha fazla kar yapmak için gemi sahipleri veya firmalar ile daha kısa sürede işlerini bitirmek için sözleşmeler imzalıyor ve zamanında bitirmeseler para cezası veya tazminat ödüyorlar. Daha sonra bu işi daha az maliyetle daha az işçiyle daha kısa sürede bitirmeleri için taşeron fir-

malara veriyor. Zamanında işlerini bitirmeleri için taşeron firmaya baskı yapıyor, işini zamanında bitirmeyen taşeron firmaya ceza kesiliyor. Taşeron firma da hem ceza yemek için bir de kar yapmak için işçiye baskı yapıyor. Biz işçiler zaten ağır olan işte işimizi kaybetmemek, zamanında bitirmek için hem hızlı çalışıyoruz hem de günlerce 12 saat mesai yapıyoruz, tersanede 12 saatten fazla çalışma yasak olmasına rağmen bazen 15-18 saat mesai yaptığımız oluyor. Bunun sonucunda yorgun oluyoruz dikkatimiz dağılıyor bu da iş kazasına davetiye çıkarıyor en ufak bir hata ölümle sonuçlanabiliyor. Hızlı çalıştığımız için bazen emniyet kemeri omuzlarımızda

yara yapabiliyor bizi yavaşlatabiliyor bazen de emniyet kemerimizi bu dikkat dağınıklığı yüzünden bağlamayı unutabiliyoruz. Bütün bunlar iş kazasına sebep oluyor. Demek ki burada haksız ve suçlu olan yine tersane patronları ve taşeron firmalardır.

Eğer bizler de çalışırken ölmek istemiyorsak, işimizi kaybederiz kaygısıyla çalışmak istemiyorsak kadrolu ve güvenceli bir işte çalışmak istiyorsak tersanelerimizde, işyerlerimizde ayrı gayrı demeden birleşelim, örgütlenelim, sendikalı olalım. Taşeron belasını başımızdan defedelim.

Çerkezköy'den köpük ambalaj fabrikasından bir işçi

Onlar bizi bölmek isteyecek, biz izin vermeyeceğiz!

Merhaba, Çerkezköy'den tüm emekçi kardeşlerimi selamlıyorum. Çalıştığım fabrikada, beyaz eşyaların ambalajlanmasında kullanılan köpük straforların üretimi yapıyor. O köpükler beyaz eşyaların zarar görmesini engellemek için kullanılıyor. Biz onları üretiyoruz ama fabrikanın koşulları bir beyaz eşya kadar bile değerimizin olmadığını bize gösteriyor. Mola yeri olarak kullanmamızı bekledikleri alan pislik içinde. İnsanların oturacak bir yeri bile yok. Kartonların üzerinde yerlerde oturuyoruz. Molaya çıktım, bir çay içeyim derseniz, bardağınızı evden getirmezsiniz. Çünkü fabrika bardak vermiyor. İlk gün işe başlayan arkadaşlarımız bunu bilmediği için, bu sıcakta bir bardak su içmek istese yanında bardak olmadığından arkadaşından ödünç isteyip suyu içip bardağı yıkayıp geri vermek zorunda kalıyor. Yemekha-

nede düzen yok, yemekhane personeli bile doğru dürüst yok. Üretimde çalışan kadın arkadaşlarımız biraz erken yemeğe çıkıyor, yemeği de onlar dağıtıyor. Gece vardiyasında

tabldot yerine verdikleri kahvaltının resmini tüm işçi kardeşlerimin görmesini isterim. Çatal, bıçak, tabak bile yok! Her gün 12 saat çalışma konusuna hiç girmiyorum bile. Biz bunları yaşarken memlekette bir ka-

dın şarkıcı insanların dini duygularını ile oynadı diye tutuklandı. Bunu yaparken iktidarın amacının dinine, mezhebine, yaşam şekline göre insanları karşı karşıya getirmek olduğunu biliyoruz. Çünkü güç kaybediyorlar, güç kaybettikçe de böyle yollara başvuruyorlar. Ama biz bu oyuna gelmeyiz, onlar bizi bölmek isteyecek, biz izin vermeyeceğiz! Çünkü biz zaten karşı karşıya olanların kimler olduğunu biliyoruz. Bir tarafta alnteri döken bizler, karşımızda bize tabaksız çanaksız kahvaltıyı reva gören patronlar. Bir tarafta emeği ile geçinen milyonlar, karşımızda bir avuç sömürücü asalak. Bunu görmeyelim istiyorlar, bu yazının fotoğrafına bakıp patronların ve onların iktidarının işçi düşmanı olduğunu görmemek mümkün mü işçi kardeşlerim?

Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

Birleşmekten başka çaremiz yok!

Hayat pahalılığı gün geçtikçe daha fazla artmaya başladı. İki ay önce yapılan zam bu ay itibarıyla hiçbir derdimize derman olmamaya başladı. Hükümet çay kaşığı ile verip kepçe ile geri almaya devam ediyor.

Ayın 5'inde maaşlarımızı aldığımızda temel ödemeleri yaptıktan sonra elimize üç kuruş bile artık kalmıyor. Elimize azıcık daha fazla para kalması için mesai yaptığımızda da gelir vergisine girip yaptığımız mesainin büyük çoğunluğunu devlet elimizden geri alıyor. Mesailerin derterimize deva olması gereken yerde hükümete vergi olarak gidiyor. Hem patronlar hem de onların temsilcisi hükümet el birliği ile insanca yaşamamıza engel olmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar.

Hükümet patronlara her sene dilediği gibi vergi affı yapıyor. Ama gelgelim biz işçilerin aldığı üç kuruş paradan diledikleri miktarda vergi alıyorlar. Artık bıçak kemiğe dayandı diyemiyoruz. Çünkü bıçak kemiği geçeli çok oldu. Bu yapılan gelir adaletsizliğine karşı birleşip örgütlenmekten sendikalaşmaktan başka şansımız kalmadı. Kaderimizi bir avuç azınlığın eline bırakmayalım. Ancak birlikte mücadele ederek kendi kaderimizi tayin edebiliriz.

Gebze'den bir kafe işçisi

Bizi kurtaracak olan bizim planlarımız, bizim çözümlerimiz, bizim siyasetimizdir

Merhaba dostlar, Ben Gebze'de gösterişin eksik olmadığı, her caddeye sıkça rast gelebileceğiniz kafelerin birinde çalışıyorum. Yaklaşık dört buçuk senedir bu sektörün içindeyim. Geçen bu süre zarfında çalışma şartları gitgide daha dayanılmaz bir hal aldı. Bu işyerleri gösterişli olduğu kadar, barlarında, mutfaklarında, depolarında da aynı şekilde gösterişli bir mobbing sürdürüyor. Üstelik bu mobbing, işçiler tek tek hedef alınarak yapıyor. Kâr getiren her konuda eksiksiz plan yapan patronlar, söz konusu işçinin çalışma planına, saatine, ücretine, iznine gelince üç maymunu oynuyor. Her birimize ayrı ayrı teklifler yaparak, psikolojik manipülasyon uyguluyor ve taleplerimizden vazgeçirmeye çalışıyor.

Bütün bu sorunların en üst düzeye çıktığı, sinirlerin gerildiği bu dönemde, bu sefer sakın kalarak, şikâyetlerimizi patrona değil birbirimize ilettik. Kendi içimizde ortak sorunlarımızı belirledik ve kendi çözümümüzü kendimiz planladık. Patronun ayrı ayrı görüşme tekliflerini reddederek, hep beraber aynı masada konuşmaya zorladık. Bu çabamız sonucunda birçok sorunumuz çözüldü ve en önemlisi birlik olma kazanımını elde ettik.

İşyerlerimiz farklı, iş kollarımız, sektörlerimiz farklı lakin sorunlarımız aynı. Bizi her ortamda ayırtırmaya, farklılaştırmaya çalışan patronlara karşı, istibdada, sermayeye, bu düzene karşı, bizi hep bir arada tutacak olan emeğimizin, beraber omuz omuza çalıştığımız insanların etrafında toplanmalıyız. Bizi kurtaracak olan bizim planlarımız, bizim çözümlerimiz, bizim siyasetimizdir. Yolumuz tüm işçi ve emekçilerin yürüdüğü yoldur. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Asen Metal direnişinden bir işçi

İşçiler açken patronlara huzur yok!

Asen Metal direnişimizin 110. gününden tüm işçi ve emekçi kardeşlerimize selam olsun. Direnişimize ilk günkü gibi heyecanımızla ve inancımızla devam ediyoruz. Geçen bu süreçte bizi destekleyen tüm emek dostlarına teşekkür ediyoruz. Baskılar, zorlu hava koşulları, ekonomik sıkıntılarımız bizi bu mücadeleden vazgeçiremedi. Asen Metal direnişi son zamanlarda sendikaların gördüğü en kararlı direnişlerden birine dönüştü. Bunu söylememizin sebebi sizin de bildiğiniz gibi sendikaların son zamanlarda böyle bir direnişe şahit olmaması. Tabii ki de Gebze'de örgütlenilebilecek en iyi sendikada örgütlendik. Sendikamızın maddi ve manevi verdiği destek bizim mücadelemize büyük katkı sundu. Sırf bu yüzden biz, sendikaların direnişteki işçilere ekonomik olarak destek vermesini oldukça önemsiyoruz. Çünkü bu destekler direnişlerimizin gücünü artırıyor, birliğimizi pekiştiriyor. Unutmama-

lıyız ki biz gücü birliğinden gelen bir sınıftız. Örgütlenmeye çalışan her işçi kardeşimizin de bildiği gibi bu süreçte ne iktidar tarafından ne de düzenin muhalefet partileri tarafından bir destek göremedik. Biz bu süreçte şunu anladık ki işçinin kaderini yine işçinin azim ve kararlılığı kurtaracaktır. Bu yüzden işçiler fabrikalarında örgütlenmekle yetinmemeli. Mevcut partilerin kuruluşumuz olmadığını anlayıp kendi partisinde kendi siyasetini yapmalı. Yaklaşan seçimlerde ne Cumhurbaşkanı ne Millet ittifakı bizim kuruluşumuz olmayacak. Hakkını seçimlerde değil fabrikalarda ve meydanlarda kazanan bir sınıftız. Bugün Türkiye'de fiilen sendika hakkı yoktur. Anayasa, mahkeme-

ler, hükümet, muhalefet sermayenin yanındadır. Biz bu düzene karşı çıkmak için anayasal hakkımızı uygulamak istiyoruz. Bu baskılara karşı dimdik mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz. Çünkü bunun verilebilecek en onurlu mücadele olduğunu düşünüyoruz. Direniş çadırında, mücadelede yeni insanlar, yeni direnişçiler ve en önemlisi birliğimizi kazandık. Hayatında sınıfsal mücadeleye girmemiş insanların birlik olduğunda, kararlı durduğunda neler başarabileceklerine şahit olduk. Asen Metal işçileri belki bugün değil ama önümüzdeki günlerde bu onurlu davayı kazanacaktır. Ama asıl kazancımız yeni insanlarda yeni fabrikalarda atılmış olduğumuz mücadele tohumları ve yeşerecek yeni mücadelelerimiz. Asen patronu Gökhan Arslan ve onun gibi düşünenler unutmasın ki mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz. YAŞASIN ONURLU MÜCADELEMİZ!

28 Ağustos

ETF Tekstil'den bir işçi

İnsanlar değer gördüğü yerde iyileşir.

Merhaba değerli emek arkadaşlarım. Satırlarıma emeğin değerine verilen, değersizliğin bizi getirdiği noktadan başlamak istiyorum. Süregelen bir döngü içerisinde yıllarca çalışıp alınterimizle emeğimizle insanca yaşamak istedik, bunu isterken de her gün bir kere de olsa soruyorum kendime bir işçi olarak acaba çok mu şey istiyorum diye bu hayattan? Oysa yükü ağır olan öyle kalkanlar kaplamış ki hayallerimi, umutlarımı, yaşamımı adeta yıkılan bir enkazın altında kalmış çaresizlikle çırpınan bir bedenin tükenmekte olan umitleri gibi küçücük bir ışıkla mücadeleye geçiyorum yaralı.

Emekçi için sonuç ne olur sizce bilmiyorum ama benim için hep belirsizlik oldu. Enkaz kalkıyor ama bıraktığı hasar ve sonrasında

hayat neler getirir hepimiz tahmin edebiliyorsunuzdur. İçinde olduğumuz sistemin hayatımızdan aldığı o kadar çok şey var ki hangisini yazsam kara kalemimden bilmiyorum ki bildiğim tek şey insanca yaşamak için tutduğumuz dalların her seferinde bizi kırmış olması. Oysaki sermaye sende kazan sende yaşa demek yerine ne yaptı hep bana hep ben dedi. Yönetenler de buna çanak tutunca ezilen hor görülen dışlanan yoksulluğa sefaletle itilen biz işçiler olduk. Sadece işçiler de değil aslında bir öğrencinin okul harçlığı, bir gencin hayalleri, bir annenin tedavi masrafları, bir genç arkadaşımın çeyizi, bir delikanlının geleceği. Bunları basite indirgeyen sermaye mimarlarının neleri gasp ettiklerini hatırlatmak istiyorum. Şundan korktukları çok

açık ki işçiler alacakları bu parayla zengin olacak kendileri fakirleşecek, kazandıklarınız vereceğinizin sadece faiz kısmı oysaki. Sizler anaparayla servetinizle bütün bir ailenizin ve gelecek torunlarınızın hayatlarını garanti altına alabilirsiniz. İnanın bunların hiçbirinde gözümüz yok. Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz, siz yokuşa sürdüğünüz bize direnmekten başka bir çıkış yolu kalmıyor. Sistemin değişmesi adına adımların atılması gerektiğini düşünüyorum. Bunun yolu direnişse mücadele ise bundan ötürü bizi suçlamayın bizi ötekileştirmeyin yok saymayın. Sisteminize adil yaşam koşullarımızı ekleyerek devletimizi ve sermaye mimarlarını daha hakkaniyetli ve adil olmaya davet ediyorum. Saygılarımla sevgiyle kalın.

Asen Metal direnişçileri: Çalışırken ölmek istemiyoruz!

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Asen Metal fabrikasında sendikal hakkı gasbedilen işçiler kapı önü direnişlerini 4 aya yakın bir süredir kararlılıkla devam ettiriyor. Geçtiğimiz 18 Ağustos'ta kalabalık bir katılımı kapı önü direnişlerinin 100. gününü kutlayan işçiler ilk günden bugüne çektikleri zorluklara ve baskılara rağmen boyun eğmeyeceklerini patron başta olmak üzere herkese bir kez daha duyurdu. 100 günü aşan bu kararlı direniş, aynı zamanda patronun suçlarına göz yuman devletin, uzun süren mahkeme süreciyle işçilerin anayasal haklarını nasıl gasbettiğini göstermiş oldu. Devletin patrona istediği gibi davranma fırsatını sunması ise geçtiğimiz aylarda yaşanan iş cinayetini de beraberinde getirdi.

Sendika düşmanlığı iş cinayetiyle sonuçlandı

Fabrikanın önünde sendikal mücadele devam ederken 4

Ağustos gecesi, henüz 1 buçuk ayını doldurmuş olan Kazım Kasap isimli işçi presin altında ezilerek can verdi. Sendika düşmanı Asen Metal patronu Gökhan Arslan'ın 84 işçiyi işten çıkarmasının ardından pres bölümünde oluşan boşluğu tecrübesiz işçilerle doldurmaya ça-

alışmasının bedelini 48 yaşında iki çocuk babası bir işçi ödemiş oldu. Devletin göz yumduğu suçlarına bir yenisini daha ekleyen Gökhan Arslan, memlekette sendikalaşmanın aynı zamanda işçi sağlığı ve güvenliği için de ne kadar acil bir ihtiyaç olduğunu herkese göstermiş oldu. Asen Metal direnişçileri artık mücadelesini vefat eden iş arkadaşları için de devam ettirecek. Patronun bulunduğu ofise doğru yumruklarını kaldırarak atılan sloganlara "Çalışırken ölmek istemiyoruz!" sloganını da ekleyen direnişçiler, sendikalaşmanın işçiler için ekmek gibi, su gibi hayati bir ihtiyaç olduğunu tüm sınıfa hatırlatıyor!

Tuzla'dan bir tersane işçisi

Hürriyeti biz işçiler getireceğiz

Merhaba yoldaşlar ve emekçi arkadaşlar hepimizi selamlıyorum. Ben Tuzla'dan bir tersane işçisiyim. Ülkemizin istibdat rejimiyle yönetilmesi her geçen gün hayatlarımızı zorlaştırıyor. Bu rejim sermayeye hizmet veriyor. Sermaye de bizi sömürmek için elinden geleni yapıyor. Ülkenin dört bir yanındaki köylerde ve fabrikalarda bu baskıcı rejimin sermaye uğruna bizi emeğimizden, doğamızdan ve yaşama hakkımızdan ettiğini görüyoruz. Yıllarca doğamıza rant uğruna yapılan talanlar, fabrikalardaki hak gaspları, tedbirsizliklerin getirdiği işçi cinayetleri ve halkı borç batağına sürükleyen bu berbat ekonomi bizi son noktaya kadar getirdi. Bu düzenin değişim zamanı geldi. Bunu da emekçi halk başaracaktır.

Köylüler doğasını korurken, işçiler hakkını ararken karşılığınan jandarma ve polisi koyan devlet çok iyi biliyor ki devlet o insanlar varsa devlettir. Karadeniz'de fındık ve çay hasadı yapan köylülerin emeğinin yabancı şirketlere peşkeş çekilmesi iktidardaki baskıcı sistemin yanına kalmayacaktır. ETF Tekstil'de tazminat hakkına el koyulan işçiler, Asen Metal'de sendikalaşma hakkı engellenen işçiler sermayeye yenik düşmeyecekler. Ülkemizin birçok bölgesinde son zamanlarda görülen bu gibi direnişler ülkeye hürriyetin adım adım geldiğinin habercisidir. İşçilerimiz bu yolda birlik olarak hareket edecek ve bunu başaracaktır. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Pulver Kimya'da kavga devam ediyor!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Pulver Kimya önünde sendikal oldukları için işten atılan işçiler, direnişlerine 4 Ağustos'tan bu yana devam ediyor. Pulver Kimya, çevre dostu toz boya çözümleri sloganıyla kendini tanıtan, bünyesindeki Pulver dışında 4 diğer şirketle birlikte üretim yapan bir fabrika. Gerçekten çevre dostu olup olmadığını bilmiyoruz, ama işçi düşmanı olduğu kesin!

Kendisine bağlı Conta Elastik'te Petrol-İş sendikası çoğunluğu sağlayarak yetkiyi aldıktan sonra Pulver Kimya patronu 3 öncü işçiyi işten attı. Tek sebep işçilerin anayasal haklarını kullanarak, memnun olmadıkları maaşlarını, çalışma koşullarını değiştirmek için sendikayla iletişime geçip üye olmalarıydı. Sendikal örgütlenmenin önünü kesmek için harekete geçen patron gözdağı vermek için örgütlenmede öne çıkan işçileri işten attı. Ancak başarılı olamadı. İşçiler hem fabrika önünde direniş çadırlarını kurdu hem de aynı anda içeride örgütlenme çalışmasına devam ettiler.

İşten atılmalarının ardından bir şirkette daha çoğunluğu sağladılar. Diğer şirketlerde de başvuru yapacak sayıya yaklaştı. Patronun saldırısı örgütlenmeyi durdurmak içindi. Ama işçilerin birliği bu saldırının önüne geçti. Direniş çadırı her gün vardiya girişi ve çıkışlarında içeride çalışmaya devam eden işçilerin gelip gitmesiyle hareketleniyor.

Ayrı gayrı yok, işçilerin birliği var

İş arkadaşları kadar diğer sınıf kardeşleri de Pulver işçileriyle dayanışma gösteriyor. Çevre fabrikalarda çalışan işçiler, örneğin geçtiğimiz ay patronun işten atma saldırısını fabrikalarını işgal ederek püskürtten Smart Solar işçileri, sendikal oldukları için işten atılan ve yüz günün aşkın süredir direnişte olan Asen Metal işçileri ve sendikaları Birleşik Metal-İş de direniş çadırını ziyaret etti. Pulver patronu öncü işçileri işten atarken belki de yalnızca kendi fabrikasındaki işçilerle karşı karşıya geleceğini düşünüyordu. Ancak işçiler, birliklerinin yalnızca fabrikalarıyla sınırlı olmadığını patrona en iyi biçimde gösterdi.

Pulver Kimya işçilerinin mücadelesi üç arkadaşları da iş başı yapana, beş ayrı şirketin işçileri de sendikal ve güvenceli olana dek devam edecek! Pulver işçisinin kavgası yalnızca Pulver işçisinin değil, tüm Türkiye işçi sınıfının kavgasıdır. Zafetleri de tüm patronlara gözdağı olacaktır. Pulver işçisi yalnız değildir!

Ertuğrul Oruç

“Beyaz Reform” yalanına örgütlenme ile karşılık verelim

Sağlık emekçileri yükselen enflasyon karşısında eriyen alım güçlerini koruyabilmek, maaşlarına zam alabilmek ve kötü çalışma koşullarının değiştirilmesini talep etmek için yaklaşık bir yıldır her ay eylemler düzenliyordu. Bu taleplere hükümetin ısrarla kulak tıkaması sonucunda kamu hastanelerinde randevu bulunamaz, bazı nitelikli ameliyatlara yapılamaz olmuştu. Bu sorunlara çözüm olması için hükümet, Ağustos ayı içinde sağlık emekçilerinin ücretlerinde iyileşme öngören, Sağlık Bakanı'nın “Beyaz Reform” olarak nitelendiği “ek ödeme yönetmeliği” çıkardı. Fakat yapılan düzenlemenin reformla uzaktan yakından alakası yok. Çıkarılan yönetmelik, sağlıkta piyasalaşmaya dokunmadığı ve çalışma koşullarında iyileştirme getirmediği için yaşanan sorunları çözmekten uzak.

Yönetmelikte, sağlık emekçilerinin maaşlarının sabit kısmında kısmi bir iyileştirme yapılsa da, maaşlarının hatırı sayılır bir kısmını oluşturan, hastaneye gelir getiren işlem (baktığı hasta sayısı, yaptığı ameliyat sayısı, istediği tetkik sayısı gibi) sayısına göre aldığı “performans” ödemesinin, isim değişikliği haricinde (yeni ismi “teşvik” oldu) korunduğunu görüyoruz. Bakan “bitkisel hayatta olan Performans Sistemi'nin fişi”ni çektiklerini söylese de, geçmiş dönemde olduğu gibi sağlık emekçileri sağlık piyasasına kâr ettirdiği ölçüde maaşlarında artış sağlayabilecek.

Yönetmelik her ne kadar sağlık emekçilerinin tamamını kapsayacak şekilde çıkarılmış olsa da doktor olmayan sağlık emekçilerinin maaşlarındaki artış oranının çok düşük kaldığı yadsınamaz bir gerçek. Doktorlar arasında da sağlık piyasasına katkısına göre eşitsizlikler yaratılmış. Hastaneye gelir getirmeyen branşlarda çalışan doktorlara, diğer branşlarda çalışan meslektaşlarına göre daha az maaş artışı öngörülmüş.

Bir de yönetmelikte kendine hiç yer bulamamış olanlar var. Yönetmelik üniversite hastanelerinde çalışan sağlık emekçilerini kapsam içine almamış. Üniversite hastanelerinin içinde bulunduğu borç batağı yüzünden burada çalışan sağlık emekçileri diğer hastanelerde çalışan meslektaşlarına göre zaten daha az maaş alıyordu. Yönetmelikle beraber, bu eşitsizlik ve adaletsizlik daha da katmerlenmiş olacak. İyileştirmeden yararlanamayan bir diğer grup Aile Sağlığı Merkezleri'nde çalışan doktor olmayan sağlık emekçileri.

Yönetmelik tamamen ücret odaklı olarak tasarlanmış. Sağlık hizmetlerinin nitelikli şekilde sunulmasını engelleyen kötü çalışma koşullarına (sağlıkta şiddet, kısa muayene süreleri, aile hekimliği ceza yönetmeliğinin kaldırılması gibi) ve ücret harici özlük haklarına dair (ek gösterge, maaşların emekliliğe yansması gibi) bir düzenleme yapılmamış.

Çıkarılan bu yönetmelikle, maaşlarında kısmi de olsa iyileştirme yaşanacak olan kamu hastanelerinde çalışan doktorlarda kısa vadeli bir iyimserlik havası esmesi mümkün. Ancak bu havanın orta-uzun vadeli olacağını beklemek için bir neden yok. Memleketin seçim atmosferine girdiği, enflasyonist ekonomi politikalarının devam edeceği düşünüldüğünde maaşlar hızlıca enflasyon karşısında eriyecektir. Ayrıca çalışma koşullarında hiçbir iyileştirmenin yapılmamış olması ve buna ek olarak yönetimlerin maaş artışını bahane gösterip baskıcı politikalarını ön plana çıkarmasının şaşırtıcı olmayacağını dikkate aldığımızda iyimser havanın kısa sürede dağılacakını öngörebiliriz.

Bugünden hoşnutsuzluğun yükseldiği kesimler de var. Bunlardan ilki, Aile Sağlığı Merkezleri'nde çalışanlardan kamu ve üniversite hastanelerinde çalışanlara kadar bir bütün olarak doktor olmayan sağlık emekçileri. Sağlık hizmetinin bir ekip işi olduğu gerçeği hatırlandığında yönetmeliğin çizdiği sınırları kabul etmemeleri ve iyileştirme talepleri haklı ve meşrudur. SES (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası), bulunduğu her ortamda sağlık emekçilerinin taleplerini yüksek sesle dillendirmelidir. Sağlık emekçileri düne göre daha fazla yüzünü SES'e dönme potansiyeli taşımaktadır. SES, taleplerin hükümetçe karşılanmasını sağlamak ve aynı zamanda büyüme için bu tarihi anı değerlendirmelidir.

Diğer bir hoşnutsuz kesim asistan hekimler başta olmak üzere üniversitede çalışan sağlık emekçileri. Üniversitede çalışan asistan hekimler şimdiden hastanelerinde eylemler yapmaya başladılar ve ülke çapında eşzamanlı eylem kararı aldılar bile. TTB (Türk Tabipleri Birliği) ve onun çizgisindeki tabip odaları kendi durdukları yeri, asistan hekimlerle alanda buluşarak anlatma fırsatını elde etmiştir. Uzun zamandır özellikle nöbet ertesi izin hakkı üzerinden kurulan sıcak bağlar bu vesileyle daha da pekiştirilmeli ve genişletilmelidir.

Hükümet her zaman olduğu gibi sağlıkta piyasalaşmanın yarattığı sorunları, piyasa mekanizması üzerinden çözmeye çalışmaktadır. Hükümetin kırmızı çizgisi sağlıkta piyasalaşmaya dokunulmamasıdır. Elbette maaş zammını da vermemek için direnmiştir. SES'in ve TTB'nin yürüttüğü mücadele ile bu iyileştirme alınmıştır. Kimse lütfetmemiştir. Ancak mücadele henüz bitmemiştir. Bunu hükümet de öngörmektedir. Yönetmeliğe koyulan ve disiplin cezası alanların teşvik ödemesinden yararlanmasının önüne geçen maddeler bunun en iyi kanıtıdır. SES ve TTB alanda yürüteceği mücadelede sağlıkta piyasalaşmanın teşhirine ve geriletmesine dünden daha fazla odaklanmalıdır. Bu alanda kazanılacak her mevzii SES'in ve TTB'nin en baş talebi olan kamucu, nitelikli, parasız bir sağlık sistemi yönünde kalıcı şekilde atılmış adımlar olacaktır.

Bu pisliği “temiz eller” değil “nasırlı eller” temizler!

Mevcut iktidarın boğazına kadar battığı yolsuzluk ve rüşvet bataklığını, mafyayla iç içe girmiş devlet ilişkilerini, kontrgerilla cinayetlerini ifşa eden bir kampanya tam gaz devam ediyor. Son dönemde ortaya dökülen pislikler, iddialara adı karışan bazı Cumhurbaşkanlığı danışmanları aracılığıyla külliyeye doğru uzanmaya başlıyor. İlk dönemde bu iddialar bir suç örgütü liderinin iddialarıdır diyerek Süleyman Soylu ve Mehmet Ağar gibi isimlere sahip çıkan ve ardından karşı saldırıya geçen iktidar şimdi biraz daha fazla sıkışmış gözüküyor. Cumhurbaşkanından görevden affını isteyenlerin sayısı artmaya başladı.

Affını isteyenler terfi bekliyor

Sermaye Piyasaları Kurulu (SPK) eski başkanı Ali Fuat Taşkesenoğlu ile birlikte adı borsa yolsuzluğuna karışan Cumhurbaşkanı danışmanı Serkan Taranoğlu ve yine adı rüşvet, kara para aklama ve muhabbet tellallığı iddialarına bulaşan Cumhurbaşkanlığı Ekonomi Politikaları Kurulu üyesi Korkmaz Karaca sağlık sebepleriyle görevlerinden aflarını istediler. Yargılanmayacaklarını düşünüyorlar. Yargılamaya soruşturmaya kalkan olursa başka örneklerde olduğu gibi Adalet Bakanı'nın yönettiği Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu tarafından sürüleceğine inanıyorlar. Yıllar önce Bakara suresiyle alay edip, halkın dini duygularını istismar etmekle övündüğü bir telefon görüşmesi basına yansıyan Egemen Bağış'ın görevden affedildikten sonra şimdi Prag Büyükelçiliği ile ödüllendirilmiş olması, bu kişilere de benzer şekilde terfi edebileceklerini düşündürüyor. Devletin tepesinden başka yönde bir davranış olacağına dair herhangi bir emare de henüz görülüyor.

Kirli pazarlık iyice kızıştı!

Ancak bu sefer her şeyin daha farklı olabileceğini düşündüren bazı gelişmeler de söz

konusu. Sadece Sedat Peker'e değil Kemal Kılıçdaroğlu'na da sızan bilgi ve belgelerde artış var. Birine suç örgütü lideri dediler. Diğeri ana muhalefet partisi başkanı. Ona en fazla tazminat davası açabiliyorlar. Bir de hakaret ediyorlar. Daha önce iddialar Peker ve çevresinden geliyordu. Bu sefer SPK ile ilgili yolsuzluk iddiası, kendisinden rüşvet istendiğini söyleyen bir patron tarafından Halk TV canlı yayınında ifşa edildi. Daha önce iddialara karşı istibdad cephesi kol kırılır yen içinde kalır diyerek hareket ediyordu. Şimdi yarı askeri istibdad rejiminin önemli kontrgerilla elemanlarının adının karıştığı Hablemitoğlu cinayeti davasını doğrudan MİT yürütüyor ve basın duyurusunu bizzat Erdoğan yapıyor. Adı çok önceden gündeme gelen ama şimdi istifaya eden Korkmaz Karaca'nın yaşadığı gecikmenin sebebi ise kirli ilişkiler içinde olduğu para babası Sezgin Baran Korkmaz'ın ABD'nin elinde olup Rıza Zarrab gibi yakında mahkemede konuşmaya başlaması ihtimali olabilir. Yani istibdadın büyük abisi olan ve bu rejime daha çok yaptıracak işleri olan ABD de kendini göstermeyi ihmal etmiyor.

Devr-i sabık yaratmayacağız diyenler yargılayamazlar

Bütün bunların sonunda suçlular nihayet yargılanacaklar mı? Muhalefetten yükselen “yargılanacaksınız” sesleri bir gerçeğe de işaret ediyor mu? Korkarız ki hayır. Bu gelişmeler istibdad cephesinin asker ve sivil güç odakları arasında ve emperyalizmin gözetiminde kıyasıya bir pazarlığın olduğunu gösteriyor. ABD'nin, sermaye odaklarının, kontrgerilla elemanlarının, istibdadın boğazına kadar yolsuzluğa batmış isimlerinin içinde yer aldığı pazarlıktan hakikat çıkmaz. Zinhar “devr-i sabık yaratmayacağız” diyen CHP'nin, kontrgerillacı Akşener'le ve iktidarın her türlü pisliğinin içinden çıkıp gelen

Davutoğlu ve Babacan'la altıya tamamladığı masayla girdiği bu pazarlıktan adalet çıkmaz. Bunların iktidarını bekleyen ve “yargılanacaklar” diye umutlanan solcuların gösterdiği yoldan da hürriyete varılmaz.

Geleceğimiz için “temiz eller” değil “nasırlı eller” gerek!

Pislikleri ortaya saçanların kim olduğu ve hangi çıkarla bunu yaptıkları emekçi halk için önemlidir ama hiçbir şey gerçeğin üzerine gidilmesine mâni değildir. Çünkü emekçi halkın çıkarları sadece hakikatin ortaya çıkmasındadır. Kirli pazarlıkta yeri de olmayan çıkarı da bulunmayan emekçi halktır. Dolayısıyla hepsi gitsin diyecek ve tüm suçluları yargılayacak olan bir iktidar da emekçi halka dayanmak zorundadır. Bunun için sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir işçi sınıfı odağının siyasette var edilmesi zorunludur. Zincirli meclisten ve güdümlü yargıdan medet umulamaz. Türkiye geçmişte örnekleri çokça olan yalan ve riya dolu “temiz eller operasyonları” ile değil işçinin emekçinin kirli, paslı, nasırlı ellerinin siyaset masasına yumruk vurmalarıyla temizlenebilir.

Düzen dikiş tutmuyor devrimci siyaset gerek

Sadece suçlular değil yasa-masıyla, yürütmesiyle, yargısıyla bu kirli düzenden nemalanan ve bu düzeni aklayan herkes, örneğin üç maymunu oynayan milletvekilleri de, “emir kulu-yuz” diyerek suçlara ortak olan memurlar da, yetkili ve sorumlu olduğu halde harekete geçmeyen savcılar da, TÜSİAD'çısı MÜSİAD'çısıyla tüm bu pisliğin içinde kasalarını dolduran patronlar da yargılanmalıdır. Düzen dikiş tutmuyor. Devrimci bir siyaset gereklidir. Türkiye'yi temize çıkaracak olan zincirsiz bir Kurucu Meclis ve emekçi halkın adaletidir!

Sosyalist Güç Birliği yeni bir iki buçukuncu cephe olmamalı

Devrimci İşçi Partisi Politbüro'su 24 Ağustos Çarşamba günü TKP, TKH, Devrim Hareketi ve Sol Parti'nin ilan ettiği Sosyalist Güç Birliği'ne dair bir değerlendirme yayınlamış, Devrimci İşçi Partisi'nin bu tartışmalardaki konumunu ve siyasi önerilerini ortaya koymuştur. Bu bildirin belirlili bölümlerini gazetemizde yayınlıyoruz. Okurlarımız bildirin tam metnine www.dip.org.tr internet adresinden ve yanda yer alan karekodu okutarak ulaşabilir.

Devrimci İşçi Partisi olarak öteden beri siyasete işçi sınıfının damgasını vurmayı hedefliyor ve bunun için bağımsız bir sosyalist odak inşasının son derece önemli olduğunu savunuyoruz. Bu doğrultuda söz konusu girişimi de önemli görüyor ve yakından takip ediyoruz. Ancak bu girişim ortaya koyduğu deklarasyonla sınıf siyasetinin ve mücadelesinin gereklerine ve ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak olduğunu en baştan göstermiş bulunuyor.

Sosyalistler kendilerini seçimlerde ve seçim dışında bir çözüm odağı olarak ortaya koymadıkları müddetçe siyaseten kendi kendilerini sıfırlarlar. Bu aşamadan sonra güç birliği yapmanın da güç birliğini genişletmenin de gerçek bir anlamı kalmayacaktır. Sıfırla dördü de, yediye de, hangi sayıyı da çarparsanız çarpın sonuç yine sıfır olacaktır. Erdoğan'ın gitmesi için düzen siyasetinin dayattığı matematiği belirleyici bir çerçeve olarak kabul edenler siyasetin böyle bir matematiğinin olduğunu da hesaba katmalıdır. Devrimci İşçi Partisi'nin sosyalist odak tartışmalarında Cumhurbaşkanlığı adaylığı konusu üzerinde bu kadar vurgulu şekilde durmasının sebebi budur.

Devrimci İşçi Partisi emperyalizmden, sermayeden, devletten bağımsız bir sosyalist odağın inşası

ı için çağrılarda bulunmuş, Cumhurbaşkanlığı adaylığı konusundaki görüşlerini de kamuoyuna açık bir şekilde defalarca ortaya koymuştur. Sosyalist Güç Birliği bileşenleri bu düşüncelerden haberdardır. Ayrıca Devrimci İşçi Partisi'nin görüşleri TKH, Devrim Hareketi ve TKP ile doğrudan da paylaşılmış bulunmaktadır. Bu paylaşımlarda farklılıklarımız kadar esaslı ortaklıklarımızın da olduğu görülmüştür. Ancak sonuçta Sosyalist Güç Birliği tartışmalarını Devrimci İşçi Partisi'yle birlikte yürütmek dörtlü oluşumun tek yanlı bir tercihi olmuştur. Eğer bu tartışmalara dahil olmuş olsaydık elbette ki eleştirilerimizi içeriden yapardık. Sosyalistlerin güç birliği gibi iddialı olan ve gerçek bir ihtiyaca tekabül eden bir çıkışın, ortayolcu bir politik perspektifle zuhur etmemesi için, işçi sınıfını ve Kürt halkını unutturmak için, emperyalizme karşı tutumu daha da somutlaştırmak için, laiklik anlayışını proleter bir içeriğe kavuşturmak için ve nihayet politik konumlanışının "iki buçukuncu cephe" değil düzen siyasetinden bağımsız ve işçi sınıfına yaslanan bir üçüncü odak mahiyetinde olması için elimizden geleni yapardık.

Bu çabayı vermektan tüm olumsuzluklara rağmen hiçbir zaman vazgeçmeyiz. İttifakların, cephelerin in-

şasındaki zorlukların bilincindeyiz. Sosyalist Güç Birliği'nin bağımsız bir cumhurbaşkanı ile çıkış yapması halinde (ikinci turda Millet İttifakı/Altılı masaya destek vaadiyle koşullanmamak kaydıyla) Güç Birliği'nin politik pozisyonunun niteliksel bir dönüşüme uğrayacağını, ikircikli ve ortayolcu formüllerin, halkın sorunlarına gerçek ve somut çözümler sunan sosyalist bir odağın inşası sürecinde aşılacak eksiklikler olarak tartışılabilir. Böyle bir konumlanış olduğu takdirde içeriden tartışmasak bile eleştirilerimizi koruyarak dışarıdan da destekleyebiliriz. Ancak bu aşamada bizler sosyalistlerin sorumluluğunun gereğini çok farklı yorumluyoruz. CHP sağa kaydıkça CHP'nin solunda doldurulması gereken büyük bir boşluk oluşmuyor. Bilakis burada büyük bir kalabalık birikiyor ve Türkiye'nin azımsanmaması gereken sosyalist birikimi bu alanda soğularak heba oluyor. Esas boşluk sınıf siyaseti alanındadır. Türkiye'nin sosyalist birikimi ancak yüzünü işçi sınıfına döndüğünde ve düzen siyasetinden tamamen koparak bu alandaki boşluğu doldurmaya başladığında ülke siyasetinin kimyası tamamen değişecektir.

"Bu yapılan insanlığa sığmaz!"

Diyarbakır'ın Sur ilçesinde 2015 Aralık ayındaki askeri operasyonlar sırasında Hakan Arslan bir çatışmada öldürülmüştü. Ailesi çocuklarının ölüm haberini televizyondan aldı ancak başka pek çok aile gibi uzun süre çocuklarının cenazesine ulaşamadılar. Aile çocuklarının cenazesine 7 yıl sonra bir inşaat kazısı vesilesiyle ulaştı. Ama nasıl?

Dönemin başbakanı Davutoğlu, şehri yerle bir eden askeri operasyonlar esnasında İspanya'nın meşhur turistik şehrine gönderme yaparak Sur'u Toledo gibi yapacağız demişti. Toledo şehri ezilen halkların tarihine turizmle değil faşist Franco'nun İspanya iç savaşında şehri 2 ay bombardımana tabi tutup yıkmasıyla geçmişti. Tarihin ironisi! Sur da Toledo gibi bombardımanla yerle bir edildi ve yıkıntılardan üzerinden şehre müteahhitlerin akın etmesinin ardından inşaat projelerinin bir tanesinin temel kazısında Hakan Arslan'ın kemikleri bulundu.

Aileye haber verildi ve 7 yıl sonra cenazeyi teslim almak üzere iki yeğeni ile birlikte Erzurum Karayazı'dan Diyarbakır'a geldi. Baba Ali Rıza Arslan, sonrasında yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "Cenazeyi teslim almamız için resmi evrakları almak için adliyeye gitmiştim, yeğenlerim oteldeydi, onları uyandırmadan belgeleri almak

için erken çıktım ve belgeyi alıp daha sonra Adli Tıp'a beraber gideriz diye düşündüm. Adliye binasına gittiğimde sadece bir memur vardı. Bir odaya gittik, memur dolaptan çıkardığı bir torbayı da verdi, meğer torbadaki kutuda oğlumun kemikleri varmış. Kutuyu teslim eden personel de mahcuptu. 'Bu yapılan insanlığa sığmaz' diyebileceğim hiçbir yetkili yoktu orada. Personele bir şey söylemeye de kıyamadım."

Devlet kendi sınırları içinde şehirlerin yerle bir edildiği askeri operasyonları bizlere bir destan gibi anlatmıştı. Hedefin Kürtler değil terörizm olduğu söylenmişti. Ancak Kürt halkı bu operasyonları anlatıldığı gibi yaşamadı. Oğlunu kaybeden baba, 7 yıl sonra oğlunun kemiklerini alırken yeni bir duygusal işkenceye maruz

kaldı. "Bu yapılan insanlığa sığmaz" diye haykıracak oldu ama oğlunu ondan alan, süreci destan olarak anlatanlar karşısına çık(a)mamıştı. Emekçi ve yoksul baba susmuş yutkunmuş, karşısındaki personele, sade bir kamu emekçisi olarak gördüğü o kişiye adeta bir emekçi kardeşliği iç güdüsüyle kıyamamış.

Devlet kıymıştır ama Türk işçisi emekçisi Kürt kardeşine kıyamaz kıyamamalı. Kardeşlik elini uzatmalı. Devletin bekası diye diye emekçi halkı yoksulluğa, işsizliğe, sefalet mahkûm edenleri görmeli. Kürdün esaretinin kendi boynundaki zincir olduğunu fark etmeli. Kürt babasının boğazına düğümlenen cümleyi her milletten memleketten işçiler emekçiler hep birlikte haykırmalı: "Bu yapılan insanlığa sığmaz!"

Levent Dölek

Bize istibdadın kulu, piyasanın kölesi olmayı reddeden eğitim emekçileri lazım!

Türkiye'de eğitim sisteminin giderek çürüdüğünü söylersek son 20 yılda bu sistemin içinde öğrenci, öğretmen, akademisyen ya da veli olarak bir şekilde bulunmuş olan çok az kişi buna itiraz edebilir. OECD'nin ortaöğretimde öğrencilerin eğitimden elde ettikleri bilgi ve beceri düzeyini ölçen PISA sıralamalarında Türkiye her alanda ortalamaların altında olmaya devam ediyor. Ama bu tür endekslere bakmaya gerek yok, her şey apaçık ortada. Öğretmenlerin yeni öğretmen meslek kanununa itirazları, bilhassa özel okul öğretmenlerinin "artık yeter" diyerek meydana inmesi sadece öğretmenlerin kendi özlük hakları ya da maaşlarıyla alakalı değil. Öğretmenler bu çürümeye isyan ediyor.

Son günlerde polisin, hakkını arayan özel okul öğretmenlerine yaptığı hukuk ve dahası insanlık dışı saldırı büyük tepki çekti. Süleyman Soylu'nun eylem yapan öğretmenleri terörist ilan etmesi kimseyi şaşırtmıyor artık. Öğretmenler ona en iyi şekilde cevaplarını verdiler. Soylu'nun "polis vatan hainlerine karşı mücadele ediyor" hikayesini kimse yutmuyor artık. Ama esas başka bir hikâye var bu olup bitende. Yıllardır atanamayan öğretmenler sorunu, eğitim sisteminin kanayan yarası. Peki atanamayan öğretmenler ne yapıyor nasıl geçiniyor? Büyük bir kısmı ücretli öğretmen olarak kamuda taşeron öğretmenlik ve özel okullarda yine asgari ücrete, kölelik koşullarında çalışıyorlar. Diğer büyük bir kısmı ise polis oluyor ve bilhassa da çevik kuvvete giriyor. Yani devlet öğretmeni öğretmene dövdürtüyor! İşte eğitim sistemindeki çürümenin ve yozlaşmanın vardığı sembolik bir doruk noktasıdır bu!

Eğitimde performans sistemini, özelleştirmeyi ve ticarileştirmeyi etkinlik, verimlilik ve kalite gibi kavramlarla savunan tüccar eğitimcilerin ülkeyi getirdiği yere bakar mısınız? Milletın kaynaklarını kullanarak yetişen öğretmenlerin atanmaması ve öğretmenlik yapamamasından daha verimsiz bir şey olabilir mi? Atanamayan öğretmenlerden özel okulda asgari ücrete 40 saat ders verenleri polis olanlara dövdürtmek, üstelik döven polise dövülen öğretmenin iki katından fazla maaş vermek nasıl bir kaynak tahsisi anlayışıdır? Baskıcı ve keyfi yönetimin yani istibdadın piyasacılıkla birleşmesinin kaçınılmaz sonucu: Eğitim sisteminin çöküşü ve devasa bir kaynak ve emek israfı!

AKP, istibdadın ve piyasacılığın bileşimi politikalarıyla eğitim sisteminde yarattığı sorunları daha fazla istibdadla ve daha fazla piyasacılıkla çözmeye girişiyor. Boğaziçi'nde büyük bir birikimin temsilcisi olan ve aralarında benim de öğrencisi olmaktan gurur duyduğum İzzettin Önder'in de bulunduğu 16 akademisyenin tasfiyesi KHK'larla başlayan tasfiye dalgasının kayımlarla devam edeceğinin işareti. Ama burada sadece tasfiye yok. Kalanlara gözdağı var. Bu gözdağının amacı sadece susturmak değil. Akademisyeni ve üniversiteyi kuşatan istibdad piyasa kapısını açık tutuyor ve kalanları oraya doğru sürüyor. Kafanı eğ! Projeyi yap! Para getir! Kariyer yap! Şu anda tüm yükseköğretim alanını bu furya kaplamış vaziyette. Bu politikanın ortaöğretimdeki karşılığı da öğretmenlerin önüne uydurma kariyer basamakları koyup, bunları bir tür performansa dayalı ücret sistemiyle destekleyen yeni öğretmen meslek kanunu. Bu şekilde eski eğitimci kadrosunu ve mülakat eleğinden kaçan öğretmenleri de bir tür havuç sopa politikasıyla zapturapt almaya çalışıyorlar.

Bu politikaların sonucunun ne olacağı belli değil mi? Yangını söndürecek diye ateşin üzerine benzin dökerse ne olacağı aynısı olur. Eğitimde daha fazla istibdad ve piyasa, daha fazla israf, çürüme, kokuşma ve rezillik getirecektir. Şimdi Erdoğan'ın hakkını arayan eğitim emekçilerine yaptığı şu hakaretleri bir kez de bu tablo içinde düşünelim. Ne demişti Erdoğan: "Siz eğitim öğretim mimarı mısınız yoksa sokaklarda çapulcu olarak dolaşanlardan mısınız? Bize yavrularımızla haşır neşir olacak öğretmenler lazım, böyle caddelerde sokaklarda dolaşanlar değil." Siz eğitim tüccarları-müteahhitleri olarak eğitim sisteminin yıktınız, eğitim emekçileri verdikleri mücadeleyle geleceği inşa eden mimarlardan olmayı seçiyorlar. Bize yavrularımız için bu milletin gençliği ve geleceği için direnen, mücadele eden eğitim emekçileri lazım, istibdada kul piyasaya köle olanlar değil!

Yılmaz Tan

Çip savaşından askeri gerilime Tayvan'da ne oluyor?

Geçtiğimiz ay, ABD-NATO emperyalizminin asıl hedefinin Rusya'dan ziyade Çin'i kuşatarak zayıflatmak olduğunu ortaya koyması bakımından ilginç bir gelişme yaşandı. Açıkça Çin'i kışkırtma ve tehdit etmeye dönük bir adım olarak ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Pelosi Tayvan'ı ziyaret etti. Arkasından ABD Başkanı Biden Tayvan'a silah göndermeye devam edeceklerini açıkladı. Bu gelişme bir dünya savaşı olasılığını yeniden gündeme getirmek bakımından (Çin anakarasına 130 km mesafede, 24 milyonluk küçük bir ada olan) Tayvan'ı ABD-Çin geriliminin merkez üssü haline getirmiş durumda. Biz bu yazı kapsamında bu gerilimin **ekonomik** boyutlarına değinmek ve geleceğe dair politik sonuçlarını ortaya çıkarmaya çalışacağız.

Tayvan'ın bölgedeki stratejik ve askeri önemini yanı sıra dünya ekonomisi açısından önemi, dünya yarı iletken ya da çip imalatının adeta merkezi olmasından kaynaklanıyor. Çip deyip geçmek mümkün değil. Zira bilgisayarlardan akıllı telefonlara, uçaklardan elektrikli araçlara, otomobillerden savunma ve silah sanayisine kadar birçok alanda çipler temel girdi durumunda. Bu bakımdan sektörden "21. yüzyılın petrolü" olarak bahsediliyor olması abartı değil. Uluslararası burjuvazinin haber kaynağı *The Economist* dergisinin 2020 yılındaki bir sayısında Tayvan'ı, ABD-Çin arasındaki rekabetin savaş alanı olmasından hareketle, "dünya üzerindeki en tehlikeli yer" olarak tanımlaması da bir ölçüde bundan kaynaklanıyor.

İşte dünya ekonomisi için bu derecede stratejik önem taşıyan bir ürünün dünya çapında imalatının yüzde 63'ü Tayvan'da (yüzde 55'i tek başına Tayvan'ın en büyük tekeli TSMC tarafından olmak üzere) gerçekleştiriliyor. Başta ABD'nin çip üreten tekelleri olmak üzere emperyalist sermaye günümüzde Çin'in bu alanda artan rekabet gücünü ve Tayvan'la olan yakın bağlarını dikkate alarak tedarik zincirindeki bu bağımlılığa çözüm arayışında. Burada şu soru akla gelebilir. Peki neden dünya ekonomisi için bu derecede önemli bir ürünün imalatı tek bir ülkeye yoğunlaşmış durumda? Bunun cevabı, kapitalist üretimin tarihsel çelişkisinde, üretici güçler artan oranda toplumsallaşırken üretimin özel ellerde olmasında, her patronun üretimi kendi kârlılık hesaplarına göre örgütlemesinin doğurduğu üretim anarşisinde yatıyor. Çip sektörü de bu çelişkiden muaf değil. Azalan kârlılığa tepki olarak uzunca bir süredir başta Amerikalı olmak üzere, emperyalist çip üreticisi tekeller **daha fazla kâr** elde etmek için çip tasarımı ve AR-GE'yi kendi ülkelerinde yaparken, daha emek yoğun çip imalatını ise ucuz ve "disiplinli" emek gücü olan başta Tayvan ve Çin gibi ülkelere, bu ülkelerdeki fason imalatçı firmalara kaydırmışlardı. Bu yönelişin bir sonucu olarak örneğin ABD'nin çip tekellerinin her ne kadar tasarım ve araştırma alanında dünya lideri olsalar da, dünya çip imalatındaki payları yaklaşık yüzde 13'e düştü; oysa bu oran 1990 yılında yüzde 37 idi. Ancak rekabete dayalı kapitalist ekonominin işleyişine bağlı olarak ve yoğun devlet desteğini de arkasına alarak, asıl önemlisi ağır sömürü koşulları altında çalıştırdıkları işçiler sayesinde (sadece işçiler mi; örneğin TSMC firması AR-GE ekiplerinde mühendisleri üç vardiyada aralıksız çalıştırıyordu. Mühendisler söz konusu çalışma koşullarını "karaciğer patlatıcı" olarak nitelendiriyorlardı) Çinli ve Tayvanlı firmalar zamanla teknolojik rekabette Amerikan firmalarına neredeyse yetişmek üzereler.

Teknolojik rekabet savaşında geride kalmama ve jeopolitik çatışmalar da düşünüldüğünde tek bir merkeze bu ölçüde bağımlı olmama hedefi, çip üretiminde tedarik zincirlerini kimin kontrol edeceği sorusunu emperyalist burjuva kesimlerinin gündemine dayatıyor. Bu çerçevede ABD Trump döneminden beri her türlü devlet desteği ile Çin'i teknolojik rekabette alt etmeye çalışıyor. ABD hükümeti küresel çip üretiminde Japonya, Güney Kore ve Tayvan ile işbirliği yapmak üzere girişimlerde bulunuyor (buna Çip Dörtlüsü İttifakı adını verdiler). Yanı sıra ABD Başkanı Biden "CHIPS (Çip ve Bilim) adı verilen ve yerli çip üreticisi firmaları Çinli firmalar ile daha iyi rekabet edebilmeleri için ülke içinde üretim yapmaya teşvik etmeyi hedefleyen, toplamda 280 milyar dolarlık yardımı öngören yasayı imzaladı. Buna "rekabette Çin'i engelle" yasası demek de mümkün. Bu yasanın geçmesi ne hikmetse tam da Pelosi'nin Tayvan'a ziyaretine denk geldi. Pelosi bu ziyarette TSMC firmasının yöneticisi Mark Liu ile de görüşmeyi ve muhtemelen Çin'le ilişkiler konusunda uyarılmayı ihmal etmedi.

BM Genel Sekreteri Guterres iklim krizi hakkında şöyle diyor: "Önümüzde tek bir seçenek var. Ya topluca işbirliği yapacağız ya da topluca intihar edeceğiz." Ukrayna savaşı ve Tayvan çatışması ile birlikte tırmanan küresel gerilimlerden hareketle "insanlığın nükleer yok oluşu yalnızca bir yanlış anlamaya, bir hesap hatasına bakar" diye de uyarıyor. Üretimin artan toplumsallaşması, yeni teknolojilerin küresel ölçekte planlamayı, merkezi karar süreçlerini talep etmesi karşısında rekabet, üretimin anarşisi, bencillığe dayalı parçalanmış karar süreçleri ve bütün bunların sonucunda akıldışı, toplumsal ihtiyaçları gözetmeyen bir üretim. Çip sektörü işte bu çelişkilerin günümüzde yoğunlaştığı somut bir örneğini oluşturuyor. Çip sektörünün gelişme dinamikleri sadece kapitalizmin akıldışı işleyişini değil, yeni teknolojilerin kâr mantığına tabi olduğunda, nasıl da halkları birbiriyle karşı karşıya getirerek intihara sürüklediğini ortaya koyması bakımından da çarpıcı. Burjuvazi "önce ben" diyor, tedarik zincirlerini kendi dar çıkarlarına göre parçalıyor, milliyetçiliği kışkırtarak toplumsal işbirliği olanaklarını ortadan kaldırıyor. O halde evet, önümüzde tek seçenek var: Toplumsal ihtiyaçları karşılamak, kaynakların ve yatırımların tahsisini küresel işbirliği ve merkezi planlama ile denetim altına almak üzere işçi sınıfı ve tüm emekçi halklar örgütleneceğiz, enternasyonal temelde dayanışma ve işbirliği için mücadele edeceğiz.

Yapışalım yakalarına vergi hırsızlarının!

Merkez Bankası başkanının söylediği miktar 500 milyar dolar. Dünya genelinde ise vergi cennetleri yoluyla vergisi ödenmeyen servetin toplam miktarının yaklaşık 11 trilyon dolar olduğu hesaplanıyor. Bu düzen tüm dünyada böyle. Peki bu vergi cennetleri neresidir? Zannetmeyin ki buralar medeni Batı'nın dışındadır. Tersine, en önde gelen yerler arasında AB'den İsviçre, Lüksemburg, İrlanda ve ABD'de Güney Dakota eyaleti bulunmaktadır. Yani bu iş medeniyetten nasibini almamış çevre ülkelerinin kurnazlığı değil, bizzat kapitalist medeniyetin kendisidir.

Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu'nun İstanbul Sanayi Odası ziyareti çok önemli bir atışmaya sahne oldu. Kavcıoğlu, kürsüde İSO başkanı ile birlikte otururken sanayi firmalarını bankalardan aldıkları krediyle spekülasyon yapmakla suçladı. İSO başkanı buna sessiz kalmadı ve bankaların da sanayi firmalarına kredi vermediğini, kaynaklarını döviz spekülasyonuna tahsis ettiğini söyledi. İşte Kavcıoğlu'nun buna verdiği cevap bu yazının konusunu oluşturuyor: "Şirketlerin yurtdışında kayıt dışı 500 milyar doları olduğu söyleniyor, yüzde 90'ı yalan olsa 50 milyar dolar eder, getirsinler bozdursunlar".

Bu ifade büyük bir itiraf niteliğinde, döviz ihtiyacını hayali "yastık altındaki dolarlar" ile çözmeye çalışan hükümetin aslında çok daha gerçek bir kaynağın farkında olduğunu gösteriyor. Herkesin çok evvelden bildiği, en azından 2016 yılından itibaren de belgeleriyle bildiği bir gerçeğin, eskiden bunları birer "kompo" olarak gösteren devlet kurumları tarafından farklı kesimlerin vergi kaçakçılığı bu belgelerle ortaya kondu. Türkiye'den ise başta Malta'da şirketler kurarak ve Malta bayrağıyla gemi ticareti yaparak vergiden kaçan Binali Yıldırım'ın oğulları olmak üzere 500'den fazla isim bu belgelerde geçiyor. Yani Kavcıoğlu'nun "böyle duyular var" gibi ifade ettiği şeyler aslında belgeli gerçeklerdir!

Bu iş şark kurnazlığı değildir dedik. Merkez Bankası başkanının söylediği miktar 500 milyar dolar. Dünya genelinde ise vergi cennetleri yoluyla vergisi ödenmeyen servetin toplam miktarının

biri olmaz, nasıl ki çağdaş Batı'da bunlar artık tarih olmuştur. Öyle mi gerçekten?

Yukarıda 2016 yılından beridir ortada olduğunu söylediğimiz belgeler: Panama, Paradise (Cennet) ve Pandora belgeleridir. Bu belgelerde dünyanın dört bir köşesinden sermayedar, siyasetçi ve hatta sporcu ve sanatçının vergi kaçırmak için nasıl ortak bir taktiği kullandıkları göz önüne serildi. Bir yanda zamanının İngiltere başbakanı Cameron ve bugünlerde emperyalizm sevdahılarının prensi Volodimir Zelenskiy, diğer tarafta İran'ın eski cumhurbaşkanı ve bazı Avrasyacı çevrelerde direniş ekleninin önderlerinden mütevazı bir halk adamı olarak gösterilen Ahmedinejad, ve sonra Çin'in "kızıl aristokrasi"sine kadar çok farklı kesimlerin vergi kaçakçılığı bu belgelerle ortaya kondu. Türkiye'den ise başta Malta'da şirketler kurarak ve Malta bayrağıyla gemi ticareti yaparak vergiden kaçan Binali Yıldırım'ın oğulları olmak üzere 500'den fazla isim bu belgelerde geçiyor. Yani Kavcıoğlu'nun "böyle duyular var" gibi ifade ettiği şeyler aslında belgeli gerçeklerdir!

Bu iş şark kurnazlığı değildir dedik. Merkez Bankası başkanının söylediği miktar 500 milyar dolar. Dünya genelinde ise vergi cennetleri yoluyla vergisi ödenmeyen servetin toplam miktarının

yaklaşık 11 trilyon dolar olduğu hesaplanıyor. Bu düzen tüm dünyada böyle. Peki bu vergi cennetleri neresidir? Zannetmeyin ki buralar medeni Batı'nın dışındadır. Tersine, en önde gelen yerler arasında AB'den İsviçre, Lüksemburg, İrlanda ve ABD'de Güney Dakota eyaleti bulunmaktadır. Yani bu iş medeniyetten nasibini almamış çevre ülkelerinin kurnazlığı değil, bizzat kapitalist medeniyetin kendisidir.

İktidar şimdilik bu gerçekleri Batıcı sermayeye karşı bir baskı aracı olarak kullanıyor olabilir. Gerçekten bu tartışmayı büyütüp, bu paraların peşine düşecekler mi göreceğiz. Ancak geçmişten edindiğimiz tecrübe, her seferinde "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" denilen tüm sızıntı ve tartışmaların çok kısa süre içinde unutulup gidebileceği. Tekrar böyle olmaması için halkın güvenebileceği şey patron medyası olamaz. Bizler kendi hafızamızı ancak işçi sınıfının örgütlü yapıları yoluyla diri tutabiliriz. Ancak böylece iktidar veya muhalefet bizi kriz sopsasıyla hizaya getirmeye çalıştığında, onlara krizin gerçek çözümünü haykırabiliriz: "Kaçak para var, onu gidip nereden alacağımızı biliyoruz!".

AKP İstibdadından ABD emperyalizmine kaçak elçilik binası kıyağı!

Konu, ABD büyükelçiliğine Ankara'da verilen yeni arazi. Aynı Erdoğan'ın kaçak sarayı gibi bu arazi de halka ait AOÇ arazisinin bir parçasını oluştururken hülle yoluyla TOKİ'ye aktarılıyor ve oradan da ABD emperyalizmine satılıyor. Arazi üzerinde inşaat 2017'de başlıyor. İncirlik Üssü'ndeki ABD uçaklarının darbe girişimine katılan F-16'lara havada yakıt ikmali yapmasından sadece bir yıl sonra yani! Odalar bu ihanete karşı harekete geçip projeye mimarî onay vermezken, ABD emperyalizmi Türkiye'de hukukun nasıl işlediğini çok iyi kavradığından açılan davalar sonucunda 2019'da verilen yürütmeyi durdurma kararını takmayarak inşaatı sürdürüyor ve geçtiğimiz ay binanın açılışını gerçekleştiriyor. Tablo çok net. İstibdad rejimi, halka ait bir araziye iç etmekle kalmamış, bu araziden bir parçayı da kendisinin sözde rakibi, gerçekte ise muhibbi olan ABD emperyalizmine peşkeş çekmiş bulunuyor.

Hiçbirimiz gidip Gebze'deki Tatlıkuyu Vadi'nin tam ortasına ev dikebilir miyiz? İzmir'de Kültürpark'ın tam ortasına? Beşiktaş'taki Abbasağa Parkı'nın göbeğine?

Olmaz demeyin, AKP istibdadının reisi dikti! Hem de Ankara'da, bırakın park falan olmasını, kanunla halkın kullanımına bırakılmış, sit alanı statüsündeki Atatürk Orman Çiftliği (AOÇ) arazisine kocaman bir saray inşa etti. Bu sarayın inşası, memleketteki istibdad rejiminin inşasına koşut olması anlamında önemliydi. Hatta bu binanın, istibdadın simgesi halini aldığı dahi söylenebilir.

Ankara Mimarlar Odası kanuna aykırı işlem yapılan parseller için yüzlerce dava açtı. Ancak bunlardan çıkan kararlar sarayın inşasını durdurmadığı gibi, sarayın akıbeti tehlikeye girmesini diye bir ilke kararı (1700 sayılı) hazırlayıp çıkaran istibdad rejimi, bu yolla SİT alanları üzerine kamu binası inşaatlarını serbest bırakmaya (!) çalıştı. Neyse ki, şehircilik tarihine geçecek korkunçlukta bu düzenlemenin yürütmesi geçtiğimiz Şubat ayında ilgili mahkeme tarafından durduruldu.

Özetle, halka ait alanları ele geçirmek isteyen istibdad rejimi ile halkın kent alanlarındaki çıkarlarını korumaya çabalayan Mimarlar Odası arasında çetin bir mücadele yaşanıyor. Mimarlar ve şehir plancıları daha önce de 2013'te Erdoğan Taksim Meydanı ve Gezi Parkı'nı betona gömmeye çalıştığında karşısına dikilmişlerdi. Erdoğan ve AKP halk isyanı ile

o dönemde durdurulduktan sonra tüm AKP korosu Gezi döneminde Taksim Dayanışması'nın sekretaryasını üstlenen Mimarlar Odası (İstanbul Büyükşehir Şubesi) ve Şehir Plancıları Odası'na (İstanbul Şubesi) "kökü dışarıda" ve "faiz lobisi" gibi ifadelerle saldırmaya başlamıştı. Yakın zamanda Gezi davasında cezaya çarptırılanlar arasında TMMOB Yönetim Kurulu üyesi Yüksek Mimar Mücella Yapıcı ve Şehir Plancıları Odası önceki dönem Başkanı Tayfun Karaman da bulunuyordu.

TMMOB'a kurgu iddianame, emperyalistlere peşkeş arazi!

Her konuda olduğu gibi burada da emekçi halkın çıkarlarına karşı savaş açmış bulunan istibdad rejiminin, odalara yönelik karalamaları, başka bir arazi meselesi vesilesi ile tamamen boşa düşmüş, Erdoğan'ın "Batı karşısında dik duran reis" imajının yaldızı bir kez daha kazanmış bulunuyor.

Konu, ABD Büyükelçiliği'ne Ankara'da verilen yeni arazi. Aynı Erdoğan'ın kaçak sarayı gibi bu arazi de halka ait AOÇ arazisinin bir parçasını oluştururken hülle yoluyla TOKİ'ye aktarılıyor ve oradan da ABD emperyalizmine satılıyor. Arazi üzerinde inşaat 2017'de başlıyor. İncirlik Üssü'ndeki ABD uçaklarının darbe girişimine katılan F-16'lara havada yakıt ikmali yapmasından sadece bir yıl sonra yani!

Odalar bu ihanete karşı harekete geçip projeye mimarî onay vermezken, ABD emperyalizmi

Türkiye'de hukukun nasıl işlediğini çok iyi kavradığından açılan davalar sonucunda 2019'da verilen yürütmeyi durdurma kararını takmayarak inşaatı sürdürüyor ve geçtiğimiz ay binanın açılışını gerçekleştiriyor.

Kimin kökü dışarıda, kiminki içeride?

Tablo çok net. İstibdad rejimi, halka ait bir araziye iç etmekle kalmamış, bu araziden bir parçayı da kendisinin sözde rakibi, gerçekte ise muhibbi olan ABD emperyalizmine peşkeş çekmiş bulunuyor. Memleketin hukuku istibdad ve emperyalistlerce el ele verilip ayaklar altına almıyor. Kökü dışarıda olmakla suçlanan odalar, hepimize ait olan kent alanlarını korumaya çalışırken istibdadın saldırısına uğruyor.

Yerimiz, bu memlekette işçi sınıfı mücadeleye her atıldığında yanı başında durmuş, kökleri memleketin tarihini derinliklerine kadar inen meslek örgütlerinin yanındır. Elbette bunların içinde emperyalizm ile münasebete hayırhah bakan eğilimlere karşı savaş vermeyi ihmal etmezsiniz. Ama istibdadın kökü saksıdadır. Elden ele gezer, kimin bahçesine koysanız orada açar. Halkımızın kentlerini geri kazanması, emperyalistlerin sadece elçiliklerinden değil, kendilerine peşkeş çekilen tüm arazilerden de sökülüp atılması, o saksı kırılmadan olanaklı değildir.

Sungur Savran

Dünya kapitalizmi bir uçuruma doğru

Dünya hızla bir ekonomik daralmaya doğru ilerliyor. Avro (euro) bölgesinin 2022 sonuna kadar resesyona (ekonominin küçülmesi) girmesi bekleniyor. İngiltere'de resesyona büyük ihtimalle başladı bile. Orta ve Doğu Avrupa Ukrayna savaşı dolayısıyla ekonomik sarsıntı içinde. ABD belki daralmayacak ama büyüme ciddi şekilde düşecek. Nisan ayında yüzde 3,7 olarak tahmin edilen büyüme şimdi yüzde 2,3'e geri çekildi. Son çeyrek yüzyılda, özel olarak da 2008 finansal çöküşünden bu yana dünya ekonomisinde lokomotif rolü oynayan Çin'de de büyümenin çok uzun zamanıdır ilk kez çok zayıf olması bekleniyor. Rusya rubleyi kurtardı. Ama yaptırımlar dolayısıyla ekonomisi ciddi bir küçülmeye uğradı bile. Ukrayna'da ise ekonomi derin bir çöküntü yaşıyor. Emperyalizmin vekili, emperyalizmin ianesiyle ayakta duruyor.

Büyük ekonomilerin yanı sıra orta gelirli bir dizi ülke de derin kriz içinde. Türkiye'nin durumunu anlatmaya gerek yok. Sri Lanka ithalat yapmak için döviz bulamadığından benzin yok, elektrik yok, gıda maddeleri ateş pahası. Lübnan'da bankalar devlet kararıyla mevduat sahiplerinin parasını ödemiyor, yoksa hepsi çökecek. Geçenlerde bir vatandaş silahla bankaya girip kendi hesabından para çekti. Tarihte muhtemelen bir insanın kendi parasına ulaşabilmek için işlediği ilk banka soygunu "suçu" bu!

Pakistan ekonomisi iflasın eşiğinde. Üstelik bir önceki başbakan İmran Khan ABD'nin Rusya politikasına kölece boyun eğmediği için medyaya konuşması yasaklandı. Ama aynı politikacı önemli bir eyalette bir ay önce yapılan seçimde büyük zafer kazandı! Ülkeyi nasıl bir sarsıntının beklediğini anlamak için münecim olmaya gerek yok. Arjantin'de üst üste iki ekonomi bakanı IMF'ye yüzde yüz teslimiyet göstermediği için harcandı. Şimdi ülkenin en önemli politik şahsiyetlerinden olan ve gelecek başkanlık seçimine hazırlanan Buenos Aires bölge valisi Sergio Massa, halka kemer sıkımayı kabul ettirmek amacıyla süper bakan olarak görevlendirildi.

Dünya ekonomisi 2020'deki pandemi çöküntüsünden sonra 2021'de yüzde 6,1 büyümüştü. IMF, Nisan ayında 2022 için yüzde 3,6 öngörüyordu. Şimdi onu yüzde 3,2'ye indirmiş bulunuyor. 2023 için ise daha da düşük bir büyüme oranı (yüzde 2,9) öngörülüyor.

Ama bu rakamlar bile aslında iyimser. Dünya kapitalizminin kurumları çöküntü anlarını hep sonradan tescil etmiştir. Bu sefer de öyle olacak gibi görünüyor. Dünya gayri safi yurtiçi hasılası bu yılın ikinci çeyreğinde küçülmüş bulunuyor. 2022 değilse bile 2023, 2008-2009'daki daraldıktan sonra ilk kez dünya çapında eksi büyümeye (yani daralmaya) tanık olabilir.

Dünya ekonomisindeki bu sarsıntının ardında pandeminin, Ukrayna savaşının, tedarik zinciri krizinin, özel olarak çip tedarik krizinin ve başka faktörlerin kısmi etkisi var. Ama asıl mesele dünyanın bir Büyük Depresyon'dan geçiyor olması. 2008'den bu yana tamamen yapay yöntemlerle, karşılıksız para basarak, sıfır, hatta sıfır altı faizle ayakta duran dünya ekonomisi, sonunda yapay şişkinliğinin bedelini enflasyonla ödemeye başladı. Enflasyonu Ukrayna savaşının sonucu olan enerji ve gıda fiyatlarındaki artış da alevlendirdi. Merkez bankaları sıfır faiz politikasını terk ederek Türkiye hariç her yerde faiz oranlarını hızla yükseltmek zorunda kalınca yatırım, üretim ve tüketim cendereye girdi ve ekonomideki rüzgâr daralmaya döndü. Yani deniz bitti.

Yeni durumun ikinci özelliği, Çin'in Büyük Depresyon'u hafifleten çok hızlı büyümesinin (yüzde 10'ların çok üzerinde) bugün süratle gerilemesi. Çin'de sadece Covid-19 yasakları değil, daha önemlisi dev bir finans krizinin inşaat sektörü (dev gayrimenkul yatırım ortaklığı Evergrande 300 milyarlık borcu dolayısıyla bir yıldır iflasın eşiğinde) ve yerel yönetimleri iflas tehdidi ile karşı karşıya bırakması da büyümeyi yavaşlatıyor.

Üçüncü Büyük Depresyon'un en başından, 2008'den beri söyledik yazdık. Bu büyük depresyonun ilk ikisinden daha tedrici gelişmesinin iki ana nedeni var: Burjuva devletin ekonominin yaralarına geçici pansuman yapmakta ustalaşmış olması ve kendi dinamikleriyle gelişirken dünya ekonomisini de ayakta tutan Çin'in hızlı büyümesi. Şimdi ikisi de sona eriyor. Öyle görünüyor ki Üçüncü Büyük Depresyon "depresyonluğunu" asıl şimdi gösterecek.

Bu gelişmenin dünya çapında sınıf mücadeleleri açısından anlamı açık. Gayet kısa ve öz olarak söylenecek şey şu: Emperyalist ülkelerde sınıf mücadeleleri, bugün İngiltere ve Fransa'da ilk işaretleri görüldüğü gibi, yükselecek. Orta gelirli ve yoksul ülkelerde ise yoksulluk, açlık, işsizlik ve sefalet, son aylarda Latin Amerika ülkeleri Peru ve Ekvador'da ve güney Asya ülkesi Sri Lanka'da görüldüğü gibi büyük isyanlara ve devrimlere gebe. Ama sadece olumlu yüze bakmayın. Faşizm tehlikesi (25 Eylül İtalya ve 2 Ekim Brezilya seçimlerine dikkat!) ve elbette dünya savaşı tehdidi de derin kriz ortamında hızlanır ve büyür.

Bütün ülkelerde kapitalist sınıf "halk ayaklanmaları sigortası" uygulama telaşı içine girmiş durumda. Türkiye işte tam da bu koşullarda önümüzdeki dokuz ay içinde sandığa gitmeye hazırlanıyor.

Bakanlığın yalanları, işçilerin gerçeği: "Milletimiz müsterih olmayın!"

Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı Murat Kurum, 26 Ağustos'ta yaptığı basın açıklaması ile daha önce nükleer silah denemelerinde kullanıldığı bilinen, asbest başta olmak üzere birçok tehlikeli kimyasal içerisinde barındıran São Paulo savaş gemisinin notifikasyon onayının iptal edildiğini, geminin Türkiye karasularına girişine izin verilmeyeceğini açıkladı. São Paulo gemisinin ikizi

olarak yapılan Clemenceau adlı geminin İngiltere'de yapılan sökülümünden 760 ton asbest çıktığı, uzmanlara göre São Paulo gemisinde de 600-900 ton arasında asbest bulunduğu tahmin ediliyordu. Geminin Aliğa'da sökülmesine karşı Aliğa'da geniş katılımlı bir kampanya düzenlendi. Mitingler, konserler ve birçok basın açıklamasının sonunda, Aliğa Demokrasi Meydanı'nda geminin gelmesine karşı nöbetlere başlanmıştır. Yapılan eylem ve mitingler etkili oldu. Verilen izinler "şimdilik" iptal edildi. Bakan tarafından yapılan açıklamanın

dikkatle incelenmesi gerekiyor. Açıklamada SÖK Denizcilik Tic. Ltd. Şti. firmasından yeniden hazırlanmış 'Tehlikeli Envanter Raporu' talep edildiği ancak raporun bakanlığa sunulmaması ve ikinci denetim raporunun işletilememesi sebebiyle geminin Türkiye karasularına girişine izin verilmeyeceği belirtilmiş. Açıklamadan geminin artık gelmeyeceği anlaşılmıyor. Gemiye çeken Alp Centre isimli römorkör hızını azaltmış olsa da yolculuğuna devam ediyor. SÖK gemi sökülüm tersanesinde çalışan işçilerden gelen bilgiye göre, geminin gelişine uygun olacak şekilde alan genişletme çalışmaları da devam ediyor. Talep edilen raporun sunulması halinde tekrar izin verilebilir.

Bakanlık kendini aklama derdinde!

Açıklamada dikkat edilmesi gereken önemli bir husus da bugüne kadar yapılan usulsüzlüklerin üstünün kapatılmaya çalışılması. Avrupa Birliği'ne (AB) bağlı kurumlar veya bakanlık tarafından yapılan tüm denetimlerden patronlar haberdar olmakta. İşçilere sadece bu tarihi bilinen denetimlerden önce iş kıyafeti sağlanmakta. Gelen gemilerin çoğunda tehlikeli kimyasallar ve asbest olmasına rağmen mevzuata uygun bertaraf işlemleri yapılmadan sökülüm işlemleri başlatılmakta. İşçilerin denetimlere yönelik güveni olmadığı gibi bundan sonra da asbestli gemilere göz yumulacağı düşünülüyor. Tüm bunların bilinmesine

rağmen daha önce gemide asbest olmadığını iddia eden bakanın, açıklamaya "her zaman çevreye ve insan sağlığına ilişkin denetimlerin yapıldığını" ekleyip milleti müsterih olmaya çağırması iki yüzlülüktür.

Çözüm işçi denetiminde kamulaştırma!

Gemi sökülüm işlerinin işçi sağlığına ve çevreye zarar vermeyecek şekilde işleyebilmesinin yegâne yolu tehlikeli atık ve asbest bertaraf işlemlerinin meslek odaları ve sendikalar eliyle denetlenmesidir. Gemi sökülüm faaliyetinin patronların kâr hesaplarına terk edilmesi işçi sağlığı ve çevre için en önemli tehlikedir. Bunun tek çözümü gemi sökülüm tersanelerinin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

Üniversite öğrencileri bu yıl da barınma sorunuyla karşı karşıya

Üniversitelerin açılmasına sayılı günler kala öğrenciler aynen geçen sene olduğu gibi barınacak yer bulmakta bir hayli zorlanıyor. Devlet yurtlarının kapasitesinin 2021 verilerine göre üniversitede okuyan öğrenci sayısının %10'u kadar olduğunu ve üniversiteye yerleşen öğrenci sayısının yurt kapasitesinden çok daha hızlı arttığını göz önünde bulundurursak barınma sorununun öğrenciler için bu yıl daha da yakıcı hâle geleceğini şimdiden söyleyebiliriz.

Barınma sorunu büyükşehirlerde yoğunlaşıyor

Barınma sorunu neredeyse Türkiye'nin tüm illerine yayılmış bir sorun olsa da özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük nüfuslu şehirlerde çok daha şiddetli yaşanıyor. Türkiye'de devlet yurtlarının öğrenciye oranı yukarıda belirttiğimiz gibi %10 iken bu oran İstanbul'da %3'e düşüyor. Ankara ve İzmir'de bu oran sırasıyla %8 ve %9. Bu oranların

MEB ve YÖK'ün 2020-2021 yıllarına ait verilerinden çıkarıldığını, bu verilerin son 2 yıldır paylaşılmadığını da eklemekte fayda var. Yine MEB'in verilerine göre İstanbul'da 2019-2020 eğitim yılında üniversiteye kayıtlı öğrenci sayısı 771 binden 2020-2021 yılında 802 bine çıkarken KYK yurt kapasitesi 25 binden 24 bin 800'e düşmüş. Ankara ve İzmir'de de öğrenci sayısı artarken yurt kapasitesi azalmış.

İktidar barınma sorununun çözümünü piyasaya devrediyor!

Devlet yurtlarının yetersizliği üniversite öğrencilerini barınabilmek için fırsatçı özel yurtlarla, fahiş ev kiralari arasında "seçim" yapmaya itiyor. MEB'in verileri yine bu durumu da tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. İstanbul'da özel yurt sayıları 2006 yılından 2021 yılına kadar 1 yıl hariç her yıl artarken toplam sayısı 199'dan 604'e yükselmiştir. Bu sırada 2006 yılında 18 olan

KYK yurtlarının sayısı 2021'ye gelindiğinde sadece 21 olmuştur! Buradan iktidarın bilinçli bir tercihle öğrencileri özel yurtlara teşvik ettiğini, patronların da bu kârlı sektöre girerek ceplerini doldurduğunu görüyoruz.

İstibdad bir yandan barınma sorununu inkâr ediyor öbür taraftan sopsasını hazırlıyor!

Geçen yılın Eylül ayında öğrenciler barınma sorununa dikkat çekmek için eylemlere başladığında Erdoğan öğrencilere yalancı diyerek çıkmış, Türkiye'de yurt sorunu olmadığını ifade etmişti. Eylem yaparak hakkını arayan öğrencilere de polis saldırmıştı. Bu yıl da İçişleri Bakanlığı 11 Ağustos tarihli genelgesinde barınma sorununu inkâr etmekle yetinmeyeceğini gerekirse sopsasını da kullanacağını şu sözlerle ifade ediyor: "Başta barınma konusu olmak üzere sosyal medya üzerinden yapılacak dezenformasyon içerikli provokatif paylaşımlara karşı teyakkuzda olunarak suç

unsuru teşkil eden paylaşımları yapanlar hakkında gerekli işlemler yapılacak ve önleyici tedbirler alınacak." Bu genelgeyle beraber istibdadın aldığı geçici ve yetersiz tedbirler barınma konusunda herhangi bir eyleme tahammülü olmadığını gösteriyor.

Barınma hakkımız ve hürriyetimiz için mücadeleye

Öğrencilerin ve emekçi halkımızın karşı karşıya kaldığı bu barınma sorununun baş sorumlusu istibdad ve onun uyguladığı piyasacı politikalarıdır. Özel yurtların teşvik edildiği, kaynakların yeni

yurt yapmak için değil istibdada yakın vakıf, dernek, tarikat ve cemaatleri fonlamak için kullanıldığı bir yerde öğrencinin yüzü gülmez. Bu sorunun çözümü için barınma alanından patronlar özel yurtları kamulaştırılarak uzaklaştırılmalı, yeni devlet yurtları yapılmalı, tarikat ve cemaat yurtları kapatılmalıdır. Barınma tüm öğrencilere verilen ücretsiz bir hak olmalıdır. Bu taleplerimizi gerçekleştirmek için mücadeleyi yükseltmeli, mücadelemizin karşısına dikilecek istibdada karşı hem barınma hakkımızı hem hürriyetimizi savunmalıyız!

İstanbul İkitelli'de Devrimci İşçi Partisi Akşam Okulu: "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!"

Devrimci İşçi Partisi, İstanbul İkitelli'de "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla emekçi halkın hem içinde bulunduğumuz düzeni anlamayı hem de bu düzeni işçi ve emekçilerin lehine olacak şekilde yıkmamanın yollarını, inşa edeceğimiz yarınları konuşup tartışacağı bir akşam okulu başlattı. Akşam Okulu "Kapitalizm nedir, nasıl işler?" ve "devlet ve sınıflar" konulu ilk iki dersini Ağustos ayında emekçi halkın aktif katılımıyla gerçekleştirdi.

Mahalle halkının ilgiyle yaklaştığı okulda ilk derslerde düşmanımız olan kapitalist sistemi iyi tanımak için onun ekonomik işleyişi, burjuva siyasetinin rolü, devletin işlevi gibi konular tartışıldı. Kapitalizm ne için üretir, kapitalistle işçi neden karşı karşıya gelir, devlet kimin tarafında yer alır, burjuva siyasetçileri neyin siyasetini güder gibi sorulara somut örneklerle doyurucu cevaplar arandı. Ve-

rimli geçen derslerin ardından hep birlikte müzik yapıp türküler söylendi.

Devrimci İşçi Partisi Akşam Okulu derslerin yanı sıra emekçi halkın hem hukuk, sağlık gibi alanlarda düzenlenecek atölyelerle gündelik hayatındaki sorun ve tehditlere karşı bilinçleneceği; hem de belgesel, film gösterimi, müzikli etkinliklerle birlikte vakit geçireceği bir programa sahip. Akşam Okulu düzenli olarak iki haftada bir perşembe akşamları Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda yapılmaya devam edecek.

Trakya'da öncü işçiler piknikte buluştu

Trakya'da ekmeğini kazanan, iş, aş, hürriyet isteyen, çeşitli direnişlerde mücadelelerde yer almış öncü işçiler Ağustos ayında dostların arasında, güneşin sofrasında buluştu, *Trakya İşçisinin Sesi* pikniğinde bir araya geldi.

Zaman zaman direniş çağrılarından yükselen bir slogan vardır: "Yağmur, çamur yağsa da kış kıyamet kopsa da direneceğiz." Bu sloganı sıkça atmış işçilerin pikniği de önce yağmurla mücadele ile başladı, hep birlikte işçi sınıfının yaratıcılığı ve kolektif aklı ile elde bulunan malzemelerden tenteler yapıldı; sonra yine kolektif şekilde, yemekler hazırlandı, sofralar kuruldu. Bel Karper ve Adkoturk grevlerinden, çe-

şitli tekstil, metal, boya ve gıda fabrikalarından *Trakya İşçisinin Sesi* pikniğinde bir araya gelen işçiler, sadece ekmeğini paylaşmakla kalmadı elbet. Salıncaklar kuruldu, futboldan voleybola, yakan toptan halat çekme yarışına çeşitli oyunlar oynandı. Hep birlikte yeni mücadeleler için güç toplamak amacıyla bir araya gelince oyunların yanında günbegün devam eden sınıf mücadelesi ve sınıf siyasetinin gerekleri üzerine yapılan sohbetler de koyu oldu. O sırada fabrikalarında iş, aş, hürriyet için müca-

dele eden sınıf kardeşlerimizle dayanışma sesi de yükseldi. "İş, aş, hürriyet için işgal, grev, direniş" pankartının yanında, pikniğin en minikleri ellerindeki "Sütaş ve Efe Rakı işçisi yalnız değildir! Sendika hakkı engellenemez!", "Asen Metal işçisi yalnız değildir!", "Smart Solar'da toplu sözleşme istiyoruz!", "Atışkan Alçı grevi kazanacak!", "Krizin faturası patronlara! ETF Tekstil işçisi yalnız değildir!" yazılı dövizlerle onların geleceği için mücadele eden büyüklerinin yanlarında olduklarını gösterdi.

Afrika

Güney Afrika işçi sınıfı: ayrı gayrı yok!

Afrika kıtasının işçi hareketi bakımından en gelişkin ülkesi Güney Afrika'da 24 Ağustos'ta işçi sınıfı önemli bir atak yaptı. Benzetme ile söylersek 1970'li yıllar Türkiye'sinde Türk-İş ile DİSK birlikte mücadele yolunda ciddi bir adım attı.

Gerçek gazetesi, sınıf mücadelesinin hep kıpır kıpır olduğu bu ülkede yaşanan önemli olayları Türkiye işçi sınıfına sık sık aktarmaya çalışıyor. Son olarak 2021 yılı içinde Mart ayında yaşanan genel grevi ve Kasım ayında o ülkenin MESS'ine karşı yapılan bir grevi okurlarımıza aktarmıştık.

Bunlar mücadelede önemli kilit taşları idi ama her ikisi de ülkenin bugünkü tek kitlesel sınıf mücadelecisi işçi konfederasyonu olan SAFTU ve onun merkezindeki metal işçileri sendikası NUMSA tarafından örgütlenmişti. Ülkenin öteki büyük konfederasyonu olan COSATU bu eylemlerde yoktu.

Bunun elbette bir nedeni var. COSATU 1980'li yıllarda ülkede hüküm süren, siyahilere ve Hint nüfusa karşı utanç verici düzeyde ırkçı bir rejim olan apartheid'e karşı mücadele bütün hızıyla sürerken kurulmuş, sınıf mücadelesi alanında da çok militan bir sendika konfederasyonuydu. Ama 1990'lı yıllarda apartheid karşıtı hareketin önceri Nelson Mandela, beyaz kapitalistler ile anlaşarak halkın büyük fedakârlıkla vermiş olduğu mücadeleye sırt çevirdi, apartheid rejiminin sadece hukuki olarak

sona ermesi karşılığında uzlaştı. Bu teslimiyetçi politika COSATU tarafından da sineye çekildi. 1994'ten itibaren beyaz kapitalistlerin yanına adım adım siyah kapitalistler katıldı. İşsizliğin yapısal olarak yüzde 40 olduğu, toprakların beyaz kapitalistlerin elinde toplandığı, yoksul siyah kitlelerin açlıktan geberdiği bir düzen, makyajlı biçimde sürdürüldü.

SAFTU, sınıf mücadelesi ve işçi iktidarı hedefleriyle COSATU'nun içinden bu yüzden koptu. COSATU'nun en güçlü sendikası NUMSA bu kopuşun başını çekti. Örgütsel anlamda hâlâ bir dev olan COSATU o zamandan beri yeni siyah-beyaz kapitalist düzenle işbirliği içinde hareket ediyor.

İşte 24 Ağustos'ta COSATU ile SAFTU'nun ülke çapında bütün sektörlerde yaptığı eylem, somut ekonomik taleplerinin ötesinde bu bakımdan bir kilometre taşı olabilir. Güney Afrika'nın karşı karşıya olduğu ağır ekonomik ve toplumsal sorunlar mücadelenin genişleyerek

ve güçlenerek devam etmesi için yeterli malzeme sağlıyor.

24 Ağustos'ta Güney Afrika işçisi henüz "Birleşik İşçi Cephesi" demedi ama fiilen "ayrı gayrı yok" dedi. Buradan birleşik işçi cephesine bir kapı açılabilir. Darısı Türkiye işçi sınıfının başına!

Avrupa

İngiltere'de yeni bir "hoşnutsuzluk kışı"na doğru

Gerçek gazetesinin geçen ay okurlarına aktardığı başarılı demiryolu ve metro grevlerinden sonra başka sektörlerin işçileri de eyleme hazırlanmaya başlıyor. Liman ve posta işçileri mücadeleye şimdiden girmiş durumda. Sektörden sektöre yayılma eğilimi, aynı zamanda sınıf hareketinde birlikte davranma eğilimini tetikliyor.

Bu hareketlenmenin ardında ciddi hayat pahalılığı sorunları yatıyor. Enflasyon oranı şimdiden 40 yıllık bir rekor olan yüzde 11'e yükseldi ve artış devam edecek. Ağustos'un son günlerinde ortalama doğal gaz ve elektrik faturalarının bu kış yüzde 80 artacağı açıklanması, hayat pahalılığı sorununun halkın elini yakacağını

gösteren bir belirti oldu. Bizim kendi deneyimimizden bildiğimiz gibi, enerji fiyatlarının artışı bütün öteki sektörlerde de malların fiyatlarının hızla yükselmesine yol açıyor.

Bu tablo karşısında sendikalar ortak veya koordine edilmiş eylemlerin daha sonuç alıcı olacağı düşüncesiyle üst kuruluşları TUC'tan (Trade Union Congress-Sendika Kongresi) bu eylemleri birleştirici önlemler talep ediyor. TUC'un en büyük sendikalarından, çeşitli sektörlerde örgütlenmiş olan Unison ve Unite gelecek ay toplanacak olan TUC Kongresi'ne bütün sektörlerde birlikte hareket edilmesine ilişkin karar tasarıları sunacak. Bunun di-

şında İngiltere'de çok uzun yıllardır ücret düzeylerinde çok ağır bir aşınma yaşandığı için sendikalar saat ücretinin asgari sınırının 15 pound olarak belirlenmesini talep ediyor.

RMT sendikasının demiryolları grevinden sonra şimdi de ülkenin en büyük limanı Felixstowe'da ve Liverpool'da ve posta sisteminde grevler yaşanıyor.

Hâkim sınıfların durumu zor

Bu grev ve mücadele dalgası İngiliz politikasının hassas bir anında ortaya çıkmış durumda. İktidardaki Muhafazakâr Parti bir yandan Ukrayna savaşının batağında, bir yandan da partinin doruğunda sarsıntılar yaşıyor. İngiltere ABD ile birlikte Ukrayna savaşının baş kışkırtıcısı ve Nisan başında doğmuş olan barış şansını engelleyen iki ülkeden biri. Başbakan Boris Johnson Kiev'e üç defa ziyarette bulundu. Her üçünde de Zelenski'ye "sakın barışma" talimatı verdi.

Ne var ki, bu kadar hassas bir politikayı bu kadar görev aşkıyla sürdüren Johnson, pandemi döneminde halkı evlerine tıkarken

kendisi partilerde eğlenmeyi seçtiğinden ve en önde gelen yardımcılarından birinin cinsel saldırı suçlarını görmezden geldiğinden istifa etmek zorunda kaldı. Şimdi yerine onun kabinesinde dışişleri bakanı olan Liz Truss seçildi. Truss savaş kışkırtıcılığında Johnson'dan aşağı kalmıyor ama mesele şu ki, yeni başa geçen bir başbakan işçi sınıfının yaygın eylemleriyle kolay kolay başa çıkamaz. Truss "en çok ihtiyaç içinde olanlara" destek olacağını söylüyor ama bütün emekçiler "ihtiyaç" içinde! Ayrıca işçi sınıfı "destek" ve "iane" değil hakkını istiyor!

İngiltere'nin ünlü reformist İşçi Partisi'nin önceri, ana muhalefet lideri Keir Starmer de zor durumda. Tarihi olarak işçi sınıfıyla ve sendikalarla bağı çok güçlü olan ve kaynaklarının önemli bölümü sendikaların desteğinden gelen bir partinin lideri olduğu halde "sorumlu muhalefet" pozuna giriyor. En son demiryolu grevlerine karşı çıktı!

Kamu emekçileri saflarında da huzursuzluk

Ekonominin hem enflasyon

baskısı altında olması hem de şimdiden bir daralma yaşıyor olması, hükümeti sert tedbirlere yönelmiş durumda. Kamu hizmetinde 91 bin işin budanması planlanıyor. Üst düzey bürokratların sendikası da, daha alt düzey kamu emekçilerinin sendikası da bu "yıkıcı" tedbirlerden vazgeçilmesi konusunda yeni başbakana şimdiden uyarıda bulundu.

Nihayet, yerel yönetimlerde ve yerele bağlı eğitim sisteminde örgütlü olan GMB sendikası da okullardaki 50 bin hizmetlinin ve yerel yönetim çalışanı 100 bin memurun durumunu düzeltmek için mücadeleye hazırlanıyor. Hemşireler de hareketlenme hazırlığı içinde.

"Hoşnutsuzluk Kışı" ünlü Amerikalı işçi sınıfı romancısı John Steinbeck'in bir romanının başlığıdır. İngiliz işçi sınıfı geleceği çok sarsıntılı bir grev dalgasının yaşandığı 1978-79 kışını bu romanın başlığıyla anmıştır. Şimdi yaklaşık yarım yüzyıl sonra, öyle görünüyor ki, İngiltere yeni bir "hoşnutsuzluk kışı"na hazırlanıyor!

Avrupa

Prag'da öncü deprem

3 Eylül Cumartesi günü, Prag'da 70 bin kişi Çek hükümetinin Ukrayna savaşında Avrupa Birliği (AB) ve ABD'nin politikalarını körce izlemesine karşı bir miting yaptı. Gösteriye katılımın yüksek olmasına yol açan birkaç faktör var. Bunların başında savaş dolayısıyla Rus gazının kesilmesine bağlı olarak bütün AB ülkelerinde olduğu gibi Çekya'da da hayat pahalılığının hızla artması geliyor. Miting düzenleyicileri savaş konusunda "tarafsızlık" politikası ve Rusya ile doğrudan gaz pazarlığı talep edi-

yor. Ayrıca hükümetin ay sonuna kadar istifasını koşul olarak öne sürüyor, aksi takdirde daha güçlü eylemler tehdidi yapıyor.

Düzenleyiciler politik yelpazenin uç partileri: Özgürlük ve Doğrudan Demokrasi Partisi adını taşıyan göç karşıtı, sağ uçtan bir parti ile eski Doğu Avrupa ülkelerindeki eski iktidar partileri arasında hâlâ en güçlüsü olan Komünist Parti. İlki Ukrayna savaşından ayrıca Ukraynalı göçmenler dolayısıyla şikâyetçi. Çekya'da 400 bin Ukraynalı göçmen yaşıyor.

Bütün bunlardan dolayı, bu harekete ilerici damgası vurmak mümkün değil. Ama bütün Avrupa halkları gibi Çek halkının da NATO'nun Ukrayna provokasyonunun doğurduğu güçlüklerle karşı tepki içinde olduğunu açıkça gösteriyor.

Avrupa halkları erken harekete geçti

Bu kış bütün Avrupa'da bir hoşnutsuzluk kışı olacak. Mesele sadece hayat pahalılığı değil. Kışın yeterli ısınma sağlanamayacak, so-

ğuktan dolayı doğalgaz ve elektrik talebi artınca sanayide de darbogazlar yaşanacak. Halk bir yandan enflasyon ve ekonomik küçülme ile boğuşurken bir yandan da soğuktan, hastalıktan ve özellikle yaşlılarda gereksiz ölümlerden çekecek. Sonunda birçok ülkede cid-

di kitlesel tepkiler ve mücadeleler neredeyse kaçınılmaz. Buna İtalya gibi ülkelerde Rusya'ya çok farklı yaklaşan partilerin iktidara geçmesi ihtimali eklenince AB ülkeleri sarsıntı üzerine sarsıntı yaşayacak. Prag mitingi bu bakımdan bir öncü deprem olarak önem taşıyor.

"Ne işsizliği ya" mı?

Tayyip Erdoğan'ın "Bir de utanmadan sıkılmadan diyorlar ki işsizlik var. Ne işsizliği ya? Yeter ki iş istesin vatandaş, iş. İş çok" sözleri kendisinin nasıl bir patron olduğunu ve halka da patronların gözlüğü ile baktığının bir başka kanıtı oldu.

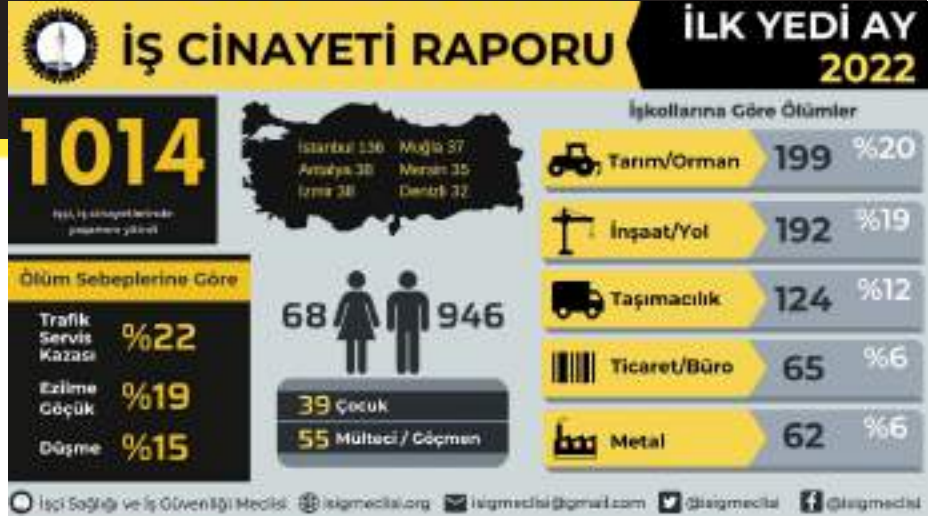
İşte işsizlik gerçeği: 8 milyonluk işsizler ordusu! Her beş gençten biri işsiz! Kadınlarda işsizlik oranı yüzde 28,6!

Öncelikle Erdoğan'ın "ne işsizliği ya" dediği işsizlik gerçeğini resmi TÜİK rakamlarıyla ortaya koyalım. İşsizler ordusunun mevcudu 8 milyon! Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 20,4! Her beş gençten biri işsiz! Kadınlarda işsizlik (geniş tanımlı) yüzde 28,6! İşsizlik rakamları yüksek ama az-

lıyor diyorlar. O da doğru değil. Azaldı dedikleri yüzde 10,6'dan 10,3'e düşen resmi ve dar tanımlı işsizlik oranı. Neden dar tanımlı işsizlik çünkü sadece son 4 haftada aktif iş arama kanallarından birini kullanmış olanlar bu tanıma giriyor. Çalışmaya hazırın diyen ve çalışmak isteyen ama son 4 haftada aktif kanallardan iş aramamış olanlar dar tanımda işsiz sayılmıyor. İş bulma umudunu yitirenler bu tanımda yok. İş aramanın kendisi de bir maliyet. Fabrikaları kapı kapı gezmeniz lazım. Otobüs dolmuş parası, dışarıda ufacak bir şey yiyip içmenin pahası ortada!

Dolayısıyla insanlar iş aramaktan yıtıyorlar ve dolayısıyla da işsiz tanımından çıkıyorlar.

O zaman işsizlik olgusunu görmek için istihdama yani çalışan işçi ve emekçilerin sayısına bakacağız. Erdoğan "ne işsizliği ya" dediğine göre giderek istihdam artmış olmalı. Ama TÜİK rakamları tersini söylüyor. Mayıs'tan Haziran'a istihdam artmak bir yana 50 bin kişi azalmış. "Ne işsizliği ya!"

İşçi sadece karın tokluğuna değil can pahasına çalışıyor: Asgari ücret 5.500, açlık sınırı 6.889 lira! Yedi ayda iş cinayetlerinde ölen işçilerin sayısı 1.000'i aştı!

Gelelim iş beğenmemeye... Asgari ücret 5.500 lira! Açlık sınırı yani dört kişilik bir ailenin sadece gıda harcamalarının toplamı ne kadar? 6.889 lira! Açlık sınırının altındaki ücretleri kimse beğenmez tabii ki. Ve utanması sıkılması olan bir kişi neden bu parayı beğenmiyorsun diye soramaz! İşçi ücretini sonunda alabilse de karşılığında sadece alnteri

dökmüyor. İşçiler çalışırken canını canını veriyor. 2022 yılının ilk yedi ayında iş cinayetlerinde 1.014 işçi öldü. Patronların sömürsü altında yıllarını tüketen, hastanelerden çıkamayan, yıllar boyu ilaçlara tedavilere kazandığının misliyle fazlasını harcamak zorunda kalan, en sonunda da emeklilikte yaşa takılan, daha fazla çalıştığı için daha az emekli aylığı bağlanan işçileri, açlık ücretlerini, pis havasız işyerlerini, kelle koltukta çalışma koşullarını beğenmemekle suçlayanda utanma sıkılma var mıdır acaba?

Ne Çin ne Türkiye modeli... Basbayağı bir sömürü modeli!

Ekonomi uçuşa geçecekti! İşçinin ekonomisi çöktü; faizler, bankaların, parababalarının, patronların kârları uçuşa geçti!

Erdoğan ve AKP iktidarı ekonomide çok iddialıydı. Çin modeli dediler sonra kulağa pek yerli milli gelmemiş olacak ki değiştirip Türkiye modelinden bahsetmeye başladılar. Türkiye Merkez Bankası faizleri indirecek, Türkiye'de üretilen mal ve hizmetlerin rekabet gücü artacak, ihracat ve turizm sayesinde ülkeye dolar avro yağacak, cari fazla verilecek ve enflasyon da düşecekti. Ekonomik kriz yoktu tam tersine ekonomi uçuşa geçecekti.

Dolar uçu tu enflasyon arşa çıktı!

Uçuşa geçen döviz kurları ve enflasyon oldu! Türk lirası bir yılda dolar karşısında yüzde 118 değer kaybetti. Enflasyon resmi rakamla yüzde 80'e dayandı, Enflasyon Araştırma Grubu'na (ENAG) göre yüzde 170'leri geçti.

Faizler ikiye banka kârları üçe katlandı!

Faizler inecekti. Merkez Bankası faizleri (Merkez Bankasının özel bankalara uyguladığı faiz oranı) önce yüzde 13'e kadar indirildi. Ama piyasa faizleri tam tersine yükselişe geçti. Özel bankalar Merkez Bankasından yüzde 13-14 ile aldıkları paraları yüzde 23-25'lerle kredi olarak sattılar. Haliyle piyasa faizleriyle birlikte banka kârları da uçuşa geçti. Bankacılık sektörünün kârı yüzde 265 arttı.

Cari fazla verecektik! Cari açık 50 milyar dolara koşuyor!

İhracat ve turizmle dolar yağacak ülke cari fazla verecekti. İzlenen politikalar sonucunda ihracat arttı ama ithalat daha çok arttı. Dolar gelsin diye Bulgaristan'a vizeyi bile kaldırdılar. Edirne'nin pazarında marketinde mal kalmadı. Yine de cari açık 32,5 milyar doları geçti.

İşçi emekçi yoksullaştı! Patronun ekonomisi büyüdü!

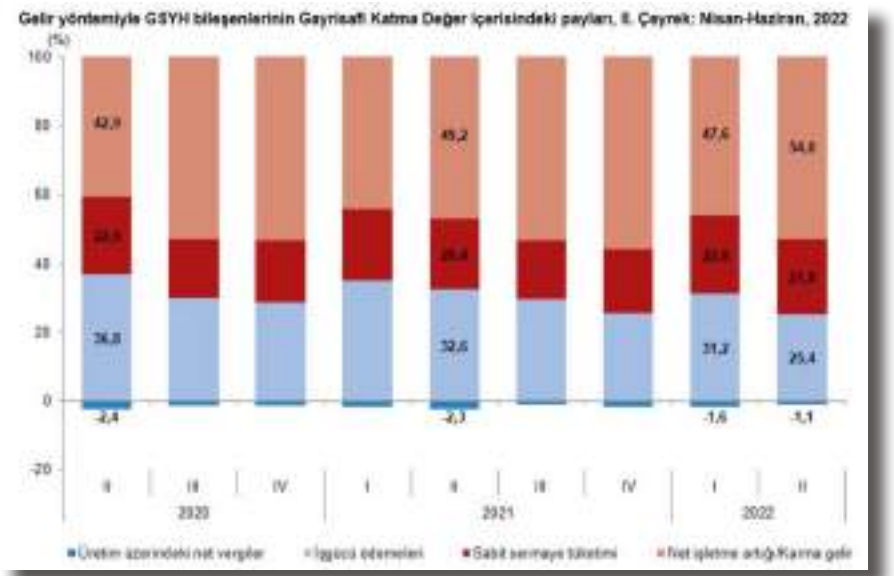
Ekonomi büyüdü. Evet aynı hormon basılmış bir domates gibi! Büyüyen sadece bankaların ve patronların kârları oldu. Bankalar Merkez Bankası sayesinde kârlarına kâr katarken sanayiciler ve hizmet sektörü de açlık sınırının altındaki ücretlerle işçileri sömürerek kârlarını arttırdılar. 2022 yılı 2. çeyreğinde milli gelirden ücretlerin iki yıl önce yüzde 36 olan payı yüzde 25'lere gerilerken sermayenin payı yüzde 42'lerden yüzde 54'e ulaştı.

Patronlarla ve patronların iktidarıyla hesaplaşma zamanı!

Erdoğan'ın Hazine ve Maliye Bakanı Nebati, uyu-

yun altı ay sonra uyanın her şey bambaşka olacak demişti. Türkiye işçi sınıfı uyumadı. Gece gündüz çalıştı. Her geçen gün daha da yoksullaştı. Ve şimdi işçiler Türkiye'nin dört bir yanında haklarını istiyor. Hem patronlardan

hem de patronların iktidarından... Bu hesaplaşma sandıkları beklemeyecek; fabrikalarda, tersanelerde, işyerlerinde, sokaklarda, meydanlarda sınıf mücadelesi yöntemleriyle, işgalle, grevle, direnişle olacak!

İşçinin ekonomisi nasıl düzelir?

İstibdat rejiminin bir sloganı var: "Aynı gemideyiz!" Bu koskoca bir yalandır. Sermaye ile emeğin birlikte kazandığı yalan bir dünya tablosu çiziyorlar. Gerçek ise sermayenin emeği sömürerek var olduğudur. Sermaye ve emek aynı anda kazanmaz. Sermayenin gemisi batarsa emekçi halk boğulmaz. Tam tersine milyonların nefes almak için sermayenin gemi-

sini batırması yani sermaye iktidarına son vermesi zorunluluktur.

Devrimci İşçi Partisi bu doğrultuda TÜSİAD'ıyla MÜSİAD'ıyla, TOBB'uyla sermayeyi, yerli ve yabancı para babalarını, emperyalist güçleri ürkütme kaygısına kapılmadan işçi sınıfının ve toplumun emekçi çoğunluğunun çıkarlarına dayanan çözümler sunmaktadır. Sermaye ile emeğin

uzlaşması gerici bir hayaldir. Gerçekçi olan devrimcidir!

- İşsizliğe son! Ücret kesintisi olmaksızın iş saatleri kısaltılsın, mevcut işler çalışan nüfus arasında paylaştırılsın! İşten atmak yasaklısın!
- Hayat pahalılığına son! Tüm ücretlere gerçek enflasyon oranında her ay otomatik zam! Gerçek enflasyonu belirlemek için sendi-

kaların, tüketici örgütlerinin, akademisyenlerin ve halk temsilcilerinin oluşturacağı fiyat denetim komiteleri!

- Dolar milyonerlerine kur garantisine, şirketlerin vergülerinin silinmesine son! Para babalarına servet vergisi!
- Tüm bankalar kamulaştırılsın! Tek bir devlet bankası ile yatırımlar kâr ve faiz mantığıyla değil mil-

yonlarca işçi, emekçi ve yoksulun çıkarlarına göre planlansın!

- Sadece beşli çetenin yolcu, hasta, geçiş garantili yatırımları değil; Tüpraş, Petkim, Telekom ve enerji yatırımları başta olmak üzere özelleştirilmiş tüm işletmeler tekrar işçi denetiminde ve tek kuruluş tazminat ödenmeksizin kamulaştırılsın!